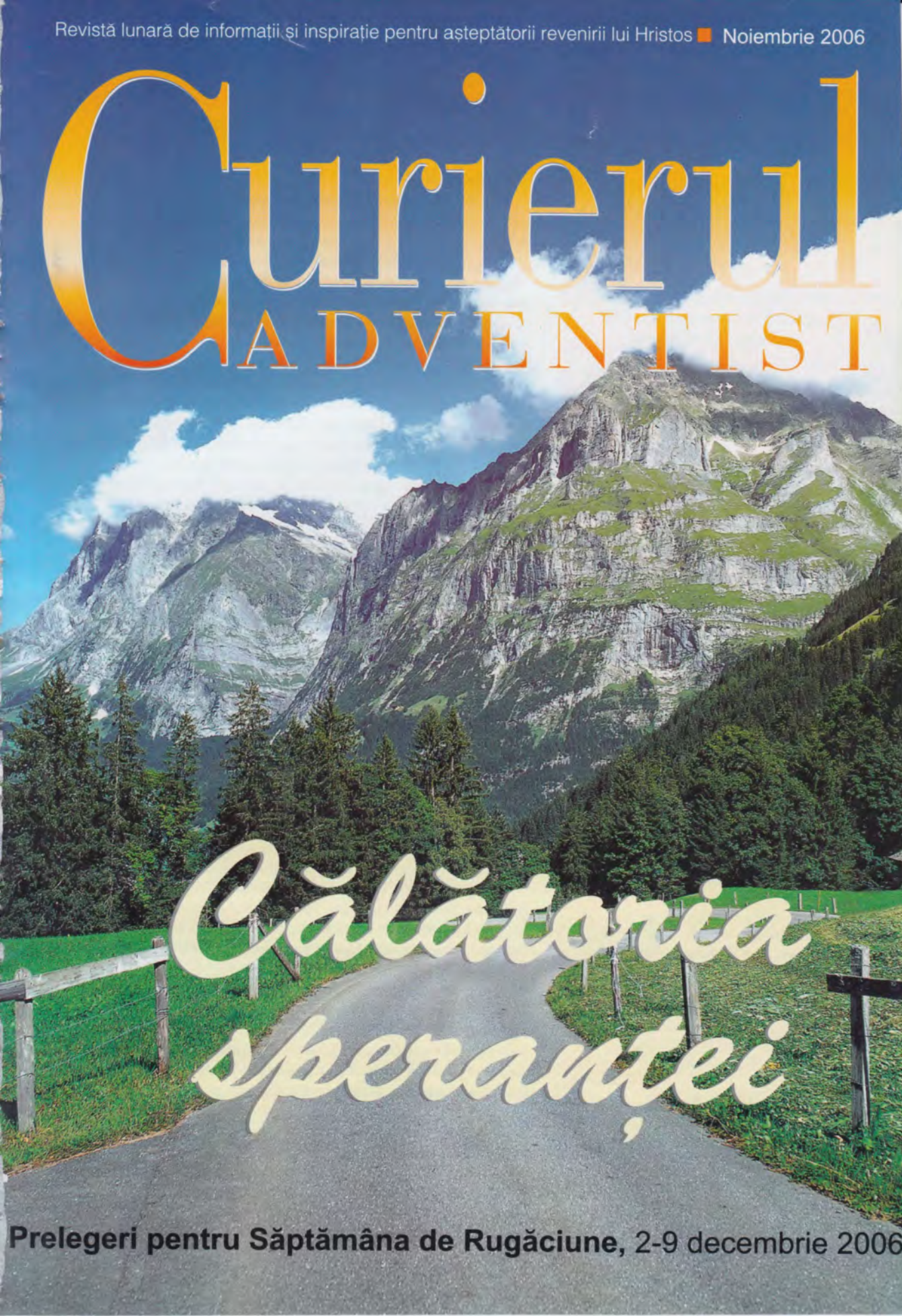

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Noiembrie 2006

Curierul ADVENTIST

*Călătoria
speranței*

Prelegeri pentru Săptămâna de Rugăciune, 2-9 decembrie 2006

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

Călătoria speranței

Mesaj din partea Conferinței Generale

MARK FINLEY

Se spune că poți să trăiești câteva săptămâni fără mâncare, câteva zile fără apă, câteva secunde fără aer, dar nu poți trăi deloc fără speranță. Inima omenească tânjește după o speranță care trece dincolo de limitele umane. Ea dorește să știe că Dumnezeu este la cârmă și că, în cele din urmă, Își va aduce la îndeplinire planul Său veșnic pentru noi. Oamenii vor să știe că există o cale de a ieși din provocările, dificultățile și obstacolele cu care ne confruntăm în viață. Dorim să știm dacă există ceva mai mult și mai bun decât durerea, suferința, tristețea și dezamăgirile prin care trecem în lumea aceasta.

Atunci când există speranță, inimile noastre sunt umplute cu bucurie și întărite și astfel putem face față zilei de mâine. Adevărata speranță se găsește doar în Dumnezeu, un Dumnezeu al nădejdi. Din adâncul ființei sale, David a strigat: „Acum, Doamne, ce mai pot nădăjdui eu? În Tine îmi este nădejdea” (Ps. 39,7). Nădejdea care este bine stabilită în Dumnezeu este o nădejde care nu ne va înșela niciodată. În calitate de creștini, noi putem să „ne bucurăm în nădejde” (Rom. 5,2). Nu este necesar să ne întristăm „ca ceilalți, care n-au nădejde” (1 Tes. 4,13). Suntem „chemați la... nădejde”, „am fost mântuiți în nădejde” și suntem îndemnați „să apucăm nădejdea” (Efes. 4,4; Rom. 8,24; Evrei 6,18). Biblia este o carte plină cu făgăduințe ale speranței. Ea ne îndreaptă atenția de la ceea ce este la ceea ce va fi. Ne înalță privirea de la lucrurile trecătoare către cele eterne. Ne conduce de la ceea ce se află în jurul nostru la ceea ce este deasupra noastră.

Advenștii de ziua a șaptea sunt un popor al speranței, răspândit în lumea întreagă. Noi credem că Dumnezeu iubitor care ne-a creat Se îngrijește de noi. Credem că Domnul Hristos, care a venit odată să moară, a fost înviat și S-a înălțat în locul ceresc al lui Dumnezeu, unde slujește acum înaintea Tatălui pentru noi. Credem că Domnul Hristos, care locuiește în noi, va veni în curând să ne ia acasă, pentru ca să ne bucurăm o veșnicie întreagă de prezența Sa iubitoare.

Noi suntem advenști. Credem în „fericita... nădejde” (Tit 2,13), speranța că Domnul Isus Se va întoarce în curând. Pentru noi, aceasta nu este o prefăcătorie sau un vis iluzoriu. Este o realitate. Domnul Isus vine – în mod real, literal, audibil, vizibil, cu solemnitate, pe norii cerului, pentru a pune capăt la tot ce este rău și pentru a triumfa în mod glorios.

Suntem advenști. Inimile noastre bat într-o așteptare plină de nerăbdare. În curând, neliniștea, lipsurile și războaiele se vor sfârși. În curând, suferința, necazul și boala nu vor mai fi. În curând, bolile, dezastrul și moartea vor fi învinse. În curând, poluarea, molimele și durerea vor dispărea. În curând, El va veni.

Pe măsură ce aprofundați aceste teme ale Săptămânii de Rugăciune, lăsați-vă inima să se bucure în nădejde. Fiecare prezentare este îmbibată cu făgăduințe pline de speranță din Cuvântul lui Dumnezeu. El vă iubeste mai mult decât vă puteți imagina. Bucurați-vă în speranță. El este preocupat de ceea ce vă preocupă pe voi. Bucurați-vă în nădejde! El vine iarăși pentru voi! Prin urmare, rugați-vă și bucurați-vă în nădejde!

Al dv. slujitor în fericita
nădejde, Mark Finley

Materialul pentru Săptămâna de
Rugăciune poate fi găsit și la adresa
de internet: www.adventist.ro

Mark Finley este
vicepreședinte al Conferinței
Generele a Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea, Silver Spring, SUA.

Rugăciunea dă rezultate!

Contribuția Diviziunii Euro-Africa la prelegerile Săptămânii de Rugăciune din 2006

GABRIEL MAURER

Rugăciunea dă rezultate! Acesta este un mesaj pe care l-am citit recent pe un poster mare. Destul de neobișnuit pentru lumea noastră seculară, mai interesată de fapte decât de lucruri pe care nu le poți conduce singur! Totuși, mulți oameni privesc cu uimire. „Rugăciunea dă rezultate!” este astăzi, din nou, un subiect de interes și mult mai mult decât un slogan.

Noi studii științifice au demonstrat că rugăciunea nu este în van. Nu este în nici un caz doar o terapie personală a conversației cu sine însuși. Dimpotrivă, rugăciunea, așa cum arată multe studii, are consecințe vizibile atât asupra persoanelor care se roagă, cât și asupra acelor pentru care este înălțată, fie că acestea din urmă știu despre ea sau nu. Cu alte cuvinte, rugăciunea poate săvârși miracole în mod literal; însă aceasta se întâmplă numai pentru cei ce cred. Cine se roagă fără convingere, e mai bine să renunțe, conform profesoarei Brigitte Fuchs de la Universitatea Fribourg (Elveția).

Nu este ceva nou. Totuși, uităm adesea că Isus le-a spus ucenicilor, dar și nouă: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide” (Matei 7,7). El ne-a oferit un exemplu unic: înainte de a lua hotărâri, fie de rutină, fie în aspectele profesionale, atunci când existau probleme de rezolvat sau răni sufletești de vindecat, Isus a recurs întotdeauna la rugăciune.

Isus ajunge la sufletul unor oameni ca voi și ca mine, pentru că era un Om al rugăciunii. Conversațiile Sale cu Dumnezeu și ascultarea Sa de El I-au oferit putere pentru lucrarea Sa de vindecare și de mântuire în societate. Cel care a învățat să comunice cu Dumnezeu va descoperi că și oamenii îl ascultă; iar cel care își exersează ascultarea de Dumnezeu are ce să le spună semenilor săi.

Încercările din teritoriul Diviziunii Euro-Africa sunt imense și numeroase. De aceea, ne bucurăm din nou, anul acesta, că avem posibilitatea de a-l aduce Domnului, împreună cu voi, subiectele noastre de rugăciune pentru misiunea încredințată de Isus. În multe dintre bisericiile noastre, în decursul ultimilor ani, numărul participanților activi la săptămânile noastre de rugăciune a crescut. Acesta este un semn încurajator, care ne inspiră speranța că, și anul acesta, rugăciunea ne va atrage mai aproape de Dumnezeu și pe unii de alții!

Dorința noastră, a echipei de conducere din Diviziunea Euro-Africa, este:

- să experimentăm puterea rugăciunii și să o folosim cu înbelșugare;
- să Îl putem lăuda zilnic pe Dumnezeu pentru credincioșii minunați pe care i-a așezat în bisericile noastre și să Îl rugăm să le acorde binecuvântarea Sa;
- să Îi mulțumim Domnului pentru pastorii și conducătorii consacrați și să îi purtăm pe aceștia pe brațele rugăciunii înaintea Sa;
- noi, în mod individual, dar și în rugăciune comună, să creăm și să folosim condițiile necesare unei comuniuni de iubire, vindecare și mântuire;
- să putem aborda împreună divergențele teologice existente – pe genunchi și în ascultare de Dumnezeu;
- să ne integrăm în mediul care ne înconjoară și să „urmărim binele cetății” (Ieremia 29,7) în care locuim;
- să descoperim persoanele care se află în căutare și să le iubim, rugându-ne pentru ele în bisericile noastre;
- să putem trăi în mod personal ceea ce Iacov a exprimat cu mult timp în urmă: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5,16).

Dorim ca Săptămâna de Rugăciune din 2006 să fie pentru fiecare adventist de ziua a șaptea, din Diviziunea Euro-Africa, o experiență spirituală nouă și motivantă, care să încurajeze credința din inima noastră – că Hristos vine curând!

*Gabriel E. Maurer
este Secretar executiv
la Diviziunea
Euro-Africa*

Cuvânt din partea președintelui Conferinței Generale, Jan Paulsen

JAN PAULSEN

In urma studiului meu personal, am impresia clară că Sfânta Scriptură tinde să definească viața umană ca fiind capabilă să acționeze, să înainteze.

Acesta este motivul pentru care Biblia subliniază într-un mod special importanța alegerii unei „căi” sau a unui „drum” potrivit, pe care să călătorim. Există calea vieții și calea morții. Noi alegem drumul pe care vom călători și care va determina destinația noastră finală și modul în care trăim astăzi. Viața este într-adevăr o călătorie. Oamenii își dau seama aproape instinctiv că ei nu sunt încă acolo unde le-ar plăcea să fie, că, de fapt, se află pe cale de a-și realiza planurile și visele. Neamul omenesc se află într-o călătorie de importanță transcendentă.

Ca adventiști, noi suntem un popor în mișcare, îndreptându-ne spre o destinație precisă, și anume întoarcerea în glorie a Domnului nostru înălțat și întemeierea Împărăției Sale veșnice. Noi știm încotro ne îndreptăm! Asemenea israeliților care au părăsit Egiptul, noi suntem într-o călătorie a speranței; o călătorie a speranței într-o lume fără frică, fricoasă și

dezorientată. Prin aceasta, vrem să spunem că noi călătorim ușor, pentru că anticipăm realizarea în curând a speranței noastre; căminul nostru este foarte aproape. Dar mai vrem să spunem că speranța caracterizează călătoria noastră. Speranța nu este doar ceea ce anticipăm, ci și ceea ce ne îmbogățește viața, în timp ce așteptăm cu nerăbdare. Speranța noastră are un impact direct asupra calității vieții noastre, pe măsură ce călătorim spre realizarea acestei speranțe. Speranța aceasta ne întărește atunci când, în călătoria noastră, trebuie să trecem printr-un teren accidentat. Călătoria speranței, în care suntem angajați, ne face în stare să înfruntăm viitorul cu deplină încredere, liberi de teama nesiguranței și a dezorientării de care este caracterizată lumea noastră.

Asemenea bisericii apostolice, suntem stăpâniți de o speranță vie, care ne umple viața de sens și de bucurie. Mai presus de orice îndoială, noi suntem implicați într-o călătorie a speranței. Trebuie să înțelegem ce înseamnă aceasta. În acest an, prelegerile pentru Săptămâna de Rugăciune explorează natura și semnificația călătoriei speranței, în care

ne aflăm. Vom atinge scopul acesta examinând viața câtorva personaje biblice care au ales o călătorie a speranței. Vom studia călătoria Evei, a lui Moise, a lui Rahav, a lui Daniel, a Mariei, a lui Pavel, a lui Ioan și a Domnului Isus – Speranța noastră cea vie. De la ei vom învăța despre călătoria noastră.

Speranța noastră, un dar din partea lui Dumnezeu prin Domnul Isus, este atât de importantă, încât trebuie să o studiem, să o îmbrățișăm, să ne rugăm cu privire la ea și să o predicăm. Da, să o predicăm! Să se audă de la amvoanele noastre, să le împărtășim vecinilor noștri faptul că Mântuitorul nostru vine curând, că în curând călătoria noastră va lua sfârșit la porțile veșnice ale Ierusalimului ceresc.

Harul lui Dumnezeu să fie cu voi, împreună călători cu mine, într-o călătorie a speranței!

*Jan Paulsen, este
președintele Conferinței
Generale a Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea,
Silver Spring, SUA.*

Călătoria speranței

SAMUEL NEGREA

Stimată soră, stimate frate,

Bine ai venit la această ocazie specială, în care ești invitat să discuți într-un mod personal cu Dumnezeuul tău. El vrea să vorbească cu tine despre anul care trece și ar dori ca, stând înaintea Lui, să-ți amintești biruințele minunate pe care iubitul tău Mântuitor ți le-a dat. Gândește-te la anumite succese pe care le-ai avut, când ai trăit acea bucurie a realizărilor. Nu se naște în inima ta un sentiment de gratitudine? Amintește-ți să-l spui Domnului cât de mult ai apreciat intervenția Sa în viața ta. Mulțumește-I pentru acestea! Dar, privind la trecutul tău, poate vei descoperi și înfrângeri care ți-au produs suferință, momente în care tu poate ai plâns și ai fost descurajat, ocazii în care ai luptat, dar ai fost biruit. Amintește-ți momentele acelea când voiai să renunți și totuși, astăzi ești aici, în locul acesta, pentru a discuta de la inimă la inimă cu Dumnezeuul tău, care te cunoaște și vrea să te însoțească în tot ce faci.

Acum, aș vrea să simți cum Mântuitorul tău drag te privește cu iubire și vrea să te invite la o săptămână specială de părtășie cu El.

Speranța vindecării

Ai cunoscut pe Dumnezeu de mai mult timp și ai acceptat invitația Lui de a te întoarce în casa cerească. În timpul călătoriei tale, poate că sunt momente când suferi și cauți o soluție, de aceea te invit să meditam împreună asupra unei călătorii a speranței pe care o face un personaj biblic. Numele lui este Naaman. Dumnezeu îl folosise deja într-o anumită ocazie pentru a împlini prin el voința Sa. El se îmbolnăvește de lepră, pentru care nu găsește vindecare.

Lepra este o boală umană care afectează pielea, nervii și mucoasele. Primele indicii ale bolii sunt pierderea sensibilității în anumite zone ale pielii. Din cauza lezării nervilor, mușchii din zonele afectate ale corpului pot rămâne paralizați. Pierderea sensibilității, care însoțește distrugerea nervilor, face ca bolnavul să nu simtă anumite leziuni grave. Aceste leziuni se pot infecta, țesuturile sănătoase pot fi înlocuite cu un țesut cicatrizat, iar oasele pot fi distruse sau absorbite. (*Encarta® Enciclopedia*, © 1993-2002)

Când Naaman a înțeles că este bolnav de lepră, cred că a fost o veste înspăimântătoare pentru el. Cu siguranță că a încercat să facă tot ce putea pentru a stopa această boală. Poate privea la sine și se gândea că, într-o zi, nu peste mult timp, nu-și va mai putea

folosi mâna sau piciorul. Va privi cum viața i se stinge și nu va putea face nimic.

El, marele conducător de oști, care luptase și-și apărase poporul, nu putea să se apere pe sine însuși de această boală care, pe zi ce trecea, îl biruia tot mai mult.

În casa lui Naaman, se găsea o fată care fusese luată cu forța din țara ei, cu ocazia uneia dintre multele incursiuni pe care sirienii le-au făcut în Israel, după lupta în care a murit Ahab.

În țara robiei ei, această fată era în slujba nevestei lui Naaman. Speranța ei era să se întoarcă în patria natală. Acolo, ea avea un alt statut social, acolo erau locurile pe care ea le iubea și le cunoștea, acolo erau persoane care îi dădeau atenție, afecțiune și confort, acolo erau aceia care îl onorau pe Dumnezeuul ei. Acolo, știa cum să procedeze, dacă s-ar fi găsit într-o situație dificilă. Ea știa că lucrurile dificile trebuiau prezentate în fața Domnului, cerând sprijinul omului lui Dumnezeu.

Suferința lui Naaman este observată de această fată, al cărui nume nu este amintit în relatarea biblică. „Ea a spus stăpânei: 'Oh, dacă domnul meu ar fi la prorocul acela din Samaria, prorocul l-ar tămădui de lepra lui!' Ea știa că puterea Cerului era cu Elisei și credea că, prin această putere, Naaman putea fi vindecat”. (Ellen White, *Patriarhi și profeți*, p. 200)

Convingerea ei cu privire la capacitatea lui Dumnezeu de a interveni pentru vindecare generează credință în inima lui Naaman, credință care avea nevoie să se maturizeze prin experiențele prin care avea să treacă.

Ea credea că Dumnezeuul ei este un Dumnezeu puternic, nu ca zeii altor popoare, și această convingere o face să aibă curajul să dea mărturie, fiind convinsă că încrederea ei se baza pe ceva sigur.

O asemenea mărturie convingătoare nu poate fi neglijată de soția lui Naaman, care merge la soțul ei și-i spune care ar fi șansa vieții lui. Când cineva crede un lucru și îl interesează nu rămâne indiferent. Naaman, la rândul său, spune împăratului Siriei.

Se fac toate pregătirile omenești care se credea că ar putea să-l ajute pentru a face o călătorie până la Samaria, cu speranța de a se întoarce vindecat. El pune în mișcare cele mai înalte personalități politice din împărăția Siriei și împărăția lui Israel. Această inițiativă politică dă naștere unei neînțelegeri care generează temeri nejustificate. Nu tot timpul se înțelege ce a vrut să spună cel care comunică ceva. Împăratul lui Israel primește, prin Naaman, o scrisoare de la împăratul Siriei, care îi cerea să-l

vincede pe Naaman de lepra lui. Această scrisoare este văzută ca un mijloc prin care se căuta un pretext pentru a crea tensiuni militare. Omul lui Dumnezeu, Elisei, aude despre această scrisoare și despre conținutul ei și cere ca Naaman să meargă la el.

Mare a fost dezamăgirea lui Naaman când a ajuns la casa lui Elisei, omul lui Dumnezeu – acesta nu a ieșit să-l salute sau să facă un rit special pentru a-l vindeca. Acesta îi transmite numai un mesaj, prin care i se spune să meargă să se scufunde de șapte ori în râul Iordan.

Această atitudine a lui Elisei este considerată ca o ofensă și Naaman se supără foarte tare. El avea anumite așteptări, care sunt neîmplinite. Acestea erau gata să îl împiedice să mai speri la realizarea obiectivului pentru care venise. El nu venise în Israel pentru a fi primit cu multă pompă de împărat sau de omul lui Dumnezeu, ci pentru a fi vindecat de lepra lui.

Naaman nu trebuia să spună cum trebuie să procedeze vindecătorul și totuși el spune:

„Eu credeam că va ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema Numele Domnului, Dumnezeului lui, își va duce mâna pe locul rănii, și va vindeca lepra.” (2 Împ. 5,11)

În momentul acela crucial, când mesajul salvării fusese primit de Naaman, dacă acolo nu ar fi fost un consilier, totul ar fi fost pierdut. Naaman mândros era gata să se întoarcă acasă, dar un om înțelept, poate cu un ton blând, i-a spus: „Părinte, dacă prorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: 'Scaldă-te, și vei fi curat.'” (2 Împ. 5,13)

„Numai prin ascultare de îndrumările precise ale prorocului putea găsi vindecare. Numai ascultarea voită avea să aducă rezultatul dorit... Credința lui Naaman era pusă la încercare, în timp ce mândria se lupta pentru supremație. Dar credința a învins și sirianul cel îngâmfat și-a înfrânt mândria inimii și s-a plecat în supunere față de voința descoperită a Domnului”. (Ellen White, *Patriarhi și profeti*, p. 202, 203)

Ascultarea aduce vindecarea mult dorită leproșului care, la rândul său, nu știe cum să-și exprime recunoștința.

Experiența aceasta îl determină să aleagă pe adevăratul Dumnezeu ca Domn al său. De acum înainte, viața sa va fi

diferită. El are un viitor la care poate să speri. Viața sa nu mai este în pericol de moarte. Și sufletul său a fost transformat și vindecat odată cu boala sa. El știe pe cine poate conta și cui să-i aducă închinarea sa.

Experiența lui Naaman are un mesaj de speranță pentru tine.

Lepra care punea în pericol viața lui Naaman este un bun exemplu al păcatului care îmbolnăvește sufletul omului. Lepra distruge părți ale corpului și simțurile, producând moartea. Cu cât tratarea bolii se începe dintr-o fază inițială, cu atât șansele de salvare sunt mai mari.

La fel e și cu păcatul. Pe măsură ce contaminează mai profund viața individului, acesta devine mai insensibil. Venirea înaintea Vindecătorului este mult mai posibilă când simțurile sale spirituale sunt mai vii.

Poate te gândești la tine și te întrebi care este maladia ta spirituală sau poate o cunoști deja. Ascultă mărturia pe care ți-a dat-o sau ți-o va da „o fetiță din țara lui Israel”.

Dragă frate și soră, auzi tu vocea lui Dumnezeu, care te invită să vii la El? Zi de zi, lupti cu suferința care nu se depărtează de tine. Poate ai încercat multe metode prin care voiai să capeți vindecarea pentru boala ta, dar nu ai reușit. Încetează să mai lupti singur, El este aici și vrea ca tu să fi vindecat, dar pentru aceasta este nevoie ca tu să te ridici și să pleci către El. Ascultă vocea melodioasă a iubitului tău Salvator, care vrea să-ți dea sfaturi eficiente. Inima ta să nu rămână necredincioasă în fața sfaturilor pe care Mântuitorul tău scump ți le dă. Ele îți vor da mântuirea și liniștea pe care de mult timp o doreai, dar nu ai găsit-o, pentru că ai căutat-o în locuri unde nu se găsea, și ai cerut-o de la cine nu putea să ți-o ofere. Mulți „vindecători” te-au amăgit, fiecare în felul său, dar astăzi tu poți auzi acea voce care îți spune să mergi la Mântuitorul, care poate să-ți dea cu adevărat vindecarea și pacea pe care le doreai.

Să nu rămâi dezamăgit, dacă El va proceda cu tine într-un mod în care tu nu te așteptai pentru a-ți da salvarea. El are felul Său de a te trata și este cel mai potrivit, pentru ca sufletul tău să capete vindecarea, iar credința ta să devină tot mai puternică.

Ascultă mesajul pe care Salvatorul tău ți-l trimite:

Dacă tu ai ști cu câtă dragoste urmăresc pașii tăi,

Dacă tu ai ști cu câtă dragoste șterg lacrimile tale,

Dacă tu ai ști cu câtă dragoste te iau de mână, pentru ca tu să nu cazi,

Dacă tu ai ști cu câtă dragoste te privesc, în timp ce lupti cu dificultățile vieții,

Dacă tu ai ști cu câtă dragoste privesc fața ta, care uneori este așa de tristă,

Dacă tu ai ști că Eu sunt alături de tine în fiecare clipă și în mod deosebit în momentele dificile,

Atunci, tu ai veni la Mine cu mai multă încredere.

Dacă tu ai ști câtă dragoste strâng în inima ta, când tu dăruiești un surâs.

Adun amintirile cele mai frumoase, pe care uneori tinzi să le uiți,

Adun dragostea îngropată în inima ta și ți-o reamintesc prin intermediul acelora cu care te întâlnești.

Aș vrea să te mângâi cu mâini de carne, dar sugerez aceasta celui care îți stă aproape.

Aș vrea să-ți spun cele mai adevărate cuvinte de dragoste, dar le șoptesc celui care îți dăruiește un cuvânt.

Bucură-te, pentru că prin intermediul mâinilor tale,

Eu dăruiesc iubire celui care are privilegiul de a te întâlni.

Să nu uiți, Eu sunt Salvatorul tău,

Acela care nu te va abandona niciodată și care este aici numai pentru tine.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Cu ce așteptări începeți această nouă Săptămână de Rugăciune?

2. Ce doriți să-l cereți lui Dumnezeu?

3. Cum v-ați gândit să parcurgeți această săptămână binecuvântată?

Samuel Negrea este pastor al Bisericii Adventiste Române din Roma, Italia

Eva: *Speranța aprinsă*

Numai Dumnezeu oferă speranță pentru călătoria noastră.

JAN PAULSEN

Mă întreb uneori cum era viața în Eden, înainte de prezența distrugătoare a păcatului în lumea noastră. Descrierea biblică este scurtă și totuși atât de bogată. Ea redă armonia desăvârșită, integritatea și bucuria pe tot cuprinsul creației și sugerează în mod clar că Adam și Eva erau ființe dornice de cunoaștere. Cu siguranță, această dorință de a cunoaște i-a impulsionat să meargă prin grădină cu scopul de a explora minunile creației. Contextul era ideal pentru dezvoltarea potențialului cu care îi înzestraseră Dumnezeu. Călătoria lor zilnică era una de creștere continuă în unire cu Dumnezeu și unul cu altul. Această călătorie aducea cu sine conștientizarea unor noi posibilități de dezvoltare și descoperirea unor aspecte noi ale propriei lor personalități.

În relatarea biblică, Eva pare să fie personajul cel mai șocant. Adam este descris ca o persoană tăcută. Pentru prima dată, i se aude vocea în mod concis, atunci când face cunoștință cu Eva (Gen. 2,23). În călătoria lor, ei s-au întâlnit unul cu altul în compania Domnului. După acea întâlnire, acțiunile și glasul Evei sunt cele care predomină.

Nevoia de speranță mântuitoare

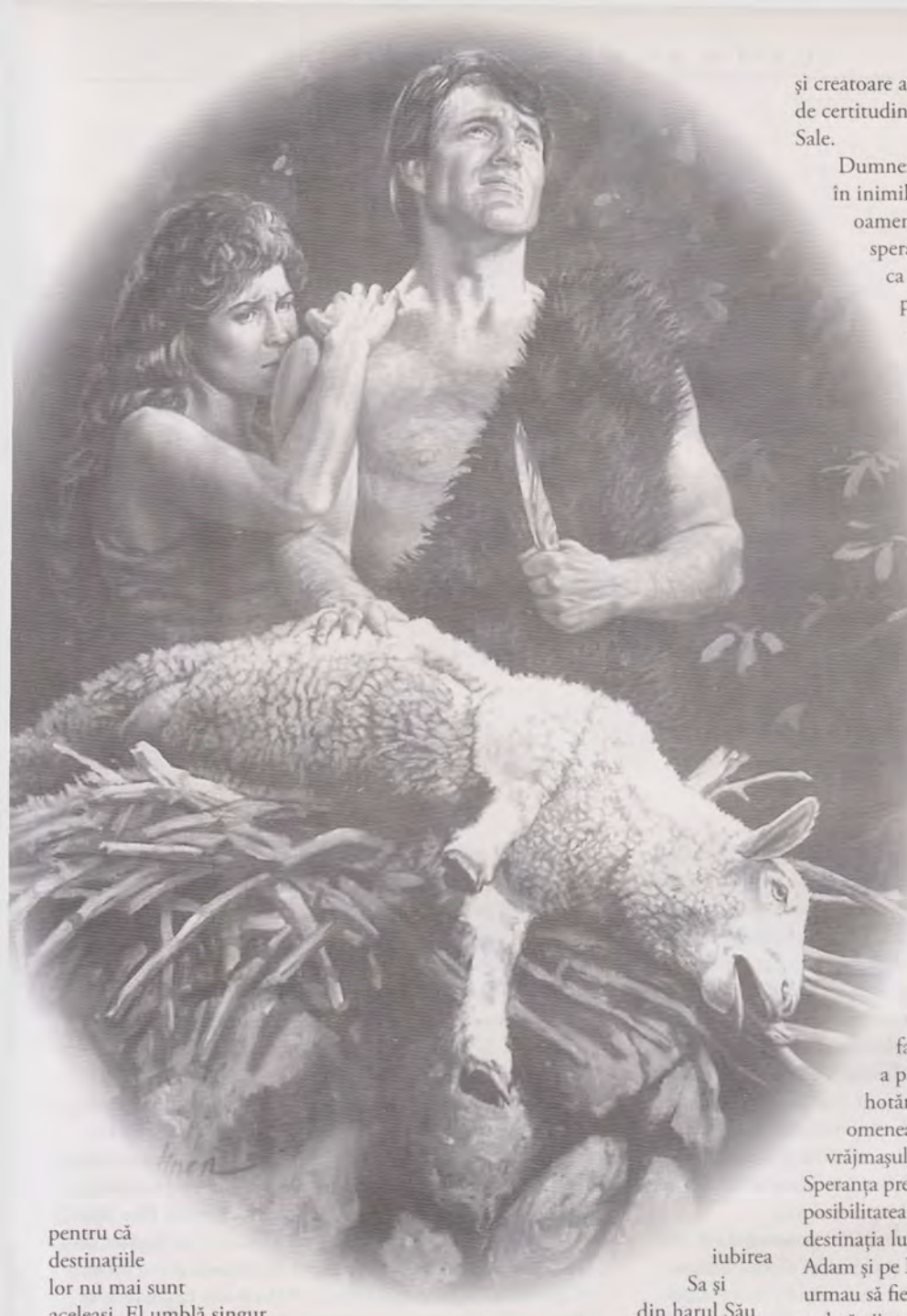
Istorisirea sugerează că Eva a plecat la o plimbare de una singură (Gen. 3,1), ceea ce implică faptul că, în unitate, există putere. Ea a pornit într-o călătorie a cunoașterii, căutând să-și satisfacă curiozitatea dăruită de Dumnezeu. A fost implicată într-un dialog cu șarpele și a ajuns la o răscruce decisivă. Noi toți ajungem la astfel de răscruce, în călătoriile noastre zilnice. Acestea sunt momente de profundă însemnătate, care vor avea un impact adânc asupra calității și a viitorului vieții noastre.

Șarpele insinuează că, în împrejurările de față, Eva nu are un viitor care să-i permită să-și dezvolte întregul potențial. Șarpele îi prezintă Evei călătoria ei ca având un traseu circular, care nu o va duce nicăieri. El sugerează că umblarea ei pe această planetă, potrivit planului lui Dumnezeu, este o absurditate, iar viața ei va deveni plictisitoare, din cauză că Dumnezeu limitează dezvoltarea potențialului personal (versetele 3-5). În ochii vrăjmașului, călătoria creșterii ei în unire cu Dumnezeu era o iluzie.

Eva pledează în mod inteligent cu privire la integritatea lui Dumnezeu și la rolul pe care El li l-a atribuit ei și lui Adam (versetele 2 și 3). Este mulțumită de natura și scopul călătoriei sale. Dar, de asemenea, se pare că este uimită de natura noii călătorii pe care i-o prezintă șarpele. Este ispitită să înceapă o călătorie de una singură, care îi va îngădui să-și realizeze potențialul fără prezența deranjantă și restrictivă a Creatorului. Destinația acestei călătorii este fascinantă; ea, Eva, va fi ca Dumnezeu (versetul 5). În cele din urmă, ea face primul pas în această călătorie, întinzându-și mâna și mâncând din fructul interzis (versetul 6). Este un simplu pas, cu consecințe inimaginabile.

Decizia Evei însemna că ea își luase viața în propriile mâini, în totală independență față de Dumnezeu. Începuse un capitol din viața ei în mod radical nou – unul trist. Soțul ei i s-a alăturat. Amândoi au intrat singuri în necunoscut, dându-și imediat seama că noua lor călătorie se va sfârși în moarte. Ei se îndreptau spre nimicire totală, spre despărțirea de Dumnezeu, sursa vieții, a iubirii și a păcii.

Atunci se aude vocea lui Dumnezeu, în timp ce El umblă prin grădină (versetul 8). El le vorbește cu scopul de a-i ajuta să înțeleagă în ce stare gravă se află. El umblă singur,

pentru că
destinațiile
lor nu mai sunt
aceleași. El umblă singur
pe calea pe care o plănuise pentru
Eva și pentru Adam, dar pe care ei o
abandonaseră, creându-și propriile
căi. Noua călătorie a Evei a devenit o
călătorie a fricii, a dezintegrării sociale
și spirituale și a morții.

Speranța aprinsă

Cel din urmă cuvânt al lui
Dumnezeu pentru noi nu este
niciodată condamnare. El ne caută
în rătăcirea noastră cu judecată și cu
mântuire. Alegerea ne aparține. Din

iubirea
Sa și
din harul Său
infinat, Dumnezeu

a oferit *speranță* lui Adam și Evei
(versetul 15). De aceasta aveau
ei nevoie. Aceasta este nevoia
fundamentală a ființelor omenești
răzvrătite. Această speranță nu
reprezintă o simplă dorință, nu este
o iluzie sau un vis despre care știm că
niciodată nu va deveni realitate. Nu!
Speranța reprezintă imaginea unui
viitor glorios, plănuit de Dumnezeu
pentru noi. Nu este rezultatul faptelor
noastre, ci al puterii răscumpărătoare

și creatoare a lui Dumnezeu, garantat
de certitudinea făgăduințelor și puterii
Sale.

Dumnezeu a sădit speranța
în inimile pustiite ale primilor
oameni. Aceasta nu era o
speranță care doar aștepta
ca Dumnezeu să facă ceva
pentru ei în viitor. Speranța
este bine înrădăcinată
în făgăduințele lui
Dumnezeu, iar
făgăduințele Sale
au întotdeauna
un impact asupra
prezentului existenței
umane. Speranța
ca așteptare își face
simțită prezența
în starea noastră
prezentă. Nădejdea
pe care Dumnezeu
le-a oferit-o Evei
și lui Adam a avut
un efect imediat
asupra lor. Ea a
creat vrăjmașie
împotriva puterilor
rele, aducătoare de
moarte. Prin puterea
lui Dumnezeu,
această speranță, a
adus cu sine, în starea
deznađăduită a primei
familii, o ură profundă
față de puterea înrobitoare
a păcatului. Dumnezeu a
hotărât să păstreze libertatea
omenească și nu i-a permis

vrăjmașului să-i înrobească total.
Speranța presupune libertatea omului,
posibilitatea de a ne alege traseul și
destinația lui. Dumnezeu i-a așezat pe
Adam și pe Eva într-o situație în care
urmau să fie în stare să-și aleagă încă
o dată viitorul sau destinația finală.
Speranța unui viitor împreună cu
Dumnezeu începuse deja să-i elibereze
de sub puterea stăpânitoare a păcatului.

Natura acestei speranțe este
importantă în relatarea biblică.
Conținutul ei nu este doar o idee
religioasă abstractă, pe care ei trebuiau
să o înțeleagă și să o păstreze. Speranța
pe care Dumnezeu le-a oferit-o Evei și
lui Adam era nădejdea într-o Persoană!
De fapt, Persoana *era* nădejdea!
Dumnezeu le-a spus: „*El* va zdrobi”
sarpele, sursa morții și a lipsei de sens

(versetul 15). Această speranță este întruhipată în „El”, Urmașul femeii, care este și Fiul lui Dumnezeu. În consecință, realizarea acestei speranțe nu trebuia să fie triumful unei idei asupra altor idei, ci triumful unei Persoane asupra a ceea ce amenință personalitatea, așa cum a fost creată de către Dumnezeu.

Călătoria firească, naturală, a oamenilor duce inevitabil la moarte. Dar Dumnezeu a stabilit o țință minunată pentru Adam și Eva, în timpul călătoriei lor într-o lume a păcatului și a morții. Ea va duce la cea mai glorioasă întâlnire, la o destinație nouă, la o reîntâlnire. În locul lipsei de sens și a morții, fiecare ființă omenească ar putea, dacă ar vrea, să călătorească spre o reunire cu Fiul lui Dumnezeu, singura noastră speranță. Adam și Eva au îmbrățișat această nădejde și L-au lăsat pe Dumnezeu să-i dezbrace de hainele lor și să-i îmbrace cu o haină pregătită de El (versetul 21).

Călătorind în nădejde

Acolo, în fața lui Dumnezeu, a fost locul de unde Eva a început călătoria speranței. Umblarea ei avea să o poarte printr-un teren dificil, caracterizat de puternice sentimente de vinovăție și de singurătate, trăind durerea ca unul din fiii ei să-l omoare pe celălalt și fiind martoră la moarte, pretutindeni în jurul ei. Dar nădejdea a susținut-o. Ea știa că experiența la care era martoră și pe care o trăia nu va fi starea permanentă a existenței ei. Ceva glorios avea să vină. Speranța influențase starea ei prezentă și i-a dat un nou curaj în mijlocul conflictului împotriva răului. Această nouă speranță i-a asigurat eliberarea, libertatea de a se împotrivi poftelor unei firi păcătoase căzute, de a respinge programul vrăjmașului și de a alege să călătorească în unire cu Dumnezeu. Ea aștepta cu nerăbdare o destinație glorioasă.

Domnul i-a spus clar Evei că speranța pe care ea o aștepta cu nerăbdare va veni în Persoana unuia dintre descendenții ei, într-unul dintre copiii ei. Putem doar să ne imaginăm ce înaltă așteptare a adus, cu siguranță, această speranță în inima ei. În timp ce era însărcinată cu primul ei copil, a tras concluzia că acesta ar putea să fie Cel Făgăduit (vezi Gen. 4,1). Dar nu a

fost. Nădejdea trece peste dezamăgire și ne menține să căutăm în continuare ceva mai bun. Așteptarea menține speranța plină de viață prin acceptarea posibilității că orice moment este deschis pentru realizarea ei. Una dintre cele mai grave amenințări pe care le înfruntăm este aceea de a ne pierde sentimentul de așteptare. Atunci când se întâmplă așa, începem să pierdem sensul și importanța nădejzii noastre și ne asumăm riscul de a devia încet, într-o călătorie a morții. A spera înseamnă a trăi în așteptare, a trăi cu ferma convingere, cu siguranță că făgăduințele lui Dumnezeu sunt demne de încredere și că ele ar putea fi împlinite în orice moment pe care l-ar alege El.

În călătoria speranței în care a pornit, Evei i s-au alăturat multele ei

*Una dintre cele mai
grave amenințări pe
care le înfruntăm
este aceea de a ne
pierde sentimentul
de așteptare.*

urmașe. Prea puțin a știut ea despre durată așteptării. Planul divin cerea ca venirea Fiului lui Dumnezeu, întruparea nădejzii, să aibă loc într-un moment special, în cadrul conflictului cosmic (Gal. 4,4). Copilul făgăduit S-a născut dintr-o femeie. În locul unde păcatul a avut acces la neamul omenesc, și anume în ființa unei femei, Dumnezeu Însuși a intrat prin taina întrupării și a sădit acolo realitatea speranței divine pentru lumea întreagă. Ce privilegiu extraordinar a acordat Dumnezeu Evei! Chiar acolo unde a avut loc căderea în păcat, Dumnezeu a inițiat taina răscumpărării.

Dar călătoria continuă. Speranța noastră se îndreaptă către deplina ei împlinire la a doua venire a Domnului Hristos. Asemenea Evei, și noi ne aflăm într-o călătorie a speranței. Am făcut din călătoria ei călătoria

noastră. Aceasta este o călătorie comună. În lumea întreagă, un popor al lui Dumnezeu călătorește în aceeași direcție, cu aceeași viziune și bucurie. Noi toți ne aflăm într-o călătorie a speranței; cu toții așteptăm realizarea în curând a acestei nădejdi; toți suntem părtași la această nădejde. Noi toți așteptăm cu nerăbdare căminul nostru cersesc: „A locui o veșnicie întreagă în acest cămin, al celor binecuvântați, a purta în suflet, corp și spirit, nu urmele întunecate ale păcatului și blestemului, ci asemănarea desăvârșită cu Creatorul nostru și a progresa, de-a lungul veacurilor nesfârșite, în înțelepciune, cunoaștere și sfințenie, explorând mereu noi tărâmurale gândirii, descoperind mereu noi minuni și noi străluciri, crescând mereu în capacitatea de a cunoaște, de a ne bucura, de a iubi și a ști că dincolo de noi există în continuare bucurie, iubire și înțelepciune infinite – aceasta este ținta spre care se îndreaptă speranța creștină” (*My Life Today*, pag. 361).

Dacă nu ai îmbrățișat încă această nădejde, te invit astăzi să vii și să ni te alături în călătoria speranței.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. De ce speranța este atât de importantă în experiența umană?
2. Ce se înțelege prin afirmația: „Persoana era speranță”?
3. Cum ne aduce speranța eliberare?

*Jan Paulsen este președintele
Conferinței Generale a
Bisericii Adventiste de Ziua
a Șaptea, Silver Spring,
SUA.*

Speranța merge mai departe

Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul!

(Ieremia 17,7)

LIDIA POLL

Stiam că Dumnezeu este dragostea personificată. Acum aflăm că și speranța se regăsește întrupată în Dumnezeu. Așa că ceea ce se poate spune despre Dumnezeu se poate spune la fel de bine și despre speranță, pentru că însușirile și lucrările ei sunt izvorâte de sus, de la Tatăl luminilor.

Chiar și când rămâne singură, speranța merge mai departe

Poate că ați auzit povestea celor patru făclii. Erau odată patru torțe aprinse și fiecare își înălța flacăra cât mai sus, să se poată vedea de departe. Dar cu timpul, trei dintre ele au început să-și cam piardă rostul existenței, așa că una câte una se ofileau văzând cu ochii.

Prima a spus: „Eu sunt Pacea. Am tot sperat să-mi vină și mie rândul să dau oamenilor siguranță și să-i fac să se simtă apărați și ocrotiți, dar văd că nimeni nu mă poate păstra aprinsă. Simt că mă voi stinge”. Flacăra Păcii s-a tot micșorat până când s-a nimerit cu totul.

A doua făclie, văzând că surata ei mai mare se trece cu zile, și-a dat seama că nici ea nu se simte prea bine. Și uite așa, s-a trezit gândindu-se la ceea ce era și mai rău. Până să se dumirească, lucrurile au ajuns destul de departe. La început, avea doar niște presentimente, așa ca niște momente de amărăciune, dar cu timpul, crizele îi reveneau din ce în ce mai des, până când se trezi spunând tuturor pe care-i vedea prin preajmă: „Eu am fost Credința. Am avut zile bune, în care lumea mă căuta și eram foarte prețuită de toți. Dar zilele acelea erau atunci, demult. Acum, oamenii nu mai au nevoie de mine. Fiecare se simte mare și puternic în casa și mașina lui, iar cât despre mine, nu mă mai caută și nu mă mai dorește nimeni. Simt că nu mai sunt importantă, așa că nu mai are nici un rost să mai stau aprinsă”. Când a terminat de vorbit, o adiere rece a cuprins-o, și Credința s-a învăluit în tristețe și singurătate. Curând, n-a mai rămas nimic din flacăra ei falnică de altădată.

Cuprinsă de o subită tristețe, a treia făclie și-a început cuvântarea: „Eu sunt Dragostea. Am fost cea mai iubită dintre surorile mele. Nu eram cea mai mare, dar toți mă căutau întâi pe mine. Toți doreau să mă vadă și, când mă vedeau, toți doreau să mă aibă. Înveșeam viața și casa tuturor celor ce mă luau cu ei. Nu mai pridideam să fac față atâtor chemări de aproape și de departe. Stăteau oamenii la coadă la ușa casei mele... Dar, cu timpul, s-a întâmplat ceva, un lucru pe care nu-l pot înțelege.

Oamenii s-au plictisit și au început să mă uite. Curând, aceștia nu mai știau să iubească; adică vreau să spun, nu mai erau în stare să primească și să dăruiască dragoste. Viața lor s-a umplut de întuneric, dar nimeni nu-și dădea seama de unde vine necazul. Pragul casei mele a devenit tot mai pustiu, așa că am să mă duc și eu pe calea pe care merge orice lucru din această lume. Am să mă sting și eu, că tot nu-i mai pasă nimănui de mine.”

O mare tristețe cuprinsese curând locul celor trei făclii stinse. Se pare că nimeni nu observa această pierdere, în timp ce oamenii își vedeau fiecare de treaba lui, alergând încoace și încolo, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Într-o bună zi, trecu un băiețel prin preajma locului. Era unul dintre acele suflete deschise, iscoditoare și curioase, căruia îi plăcea să se furișeze peste tot, ca să afle lucruri noi și să și le clarifice pe cele vechi. Cum dădu cu ochii de cele trei făclii stinse, își dădu seama că ceva nu era la locul lui, iar când se uită mai bine și înțelese gravitatea situației, se așeză pe plâns.

Dar cum își dădea el drumul izvorului de lacrimi, au început să se audă niște șoapte de undeva. Când se întoarse să vadă de unde veneau cuvintele, dădu cu ochii de cea de-a patra făclie. Ea continua să ardă liniștită, în ciuda faptului că nu-i păsa nimănui de lupta ei cu singurătatea și nevoile.

„Eu sunt Speranța”, spuse cu glasul răspicat singura făclie rămasă aprinsă. „Numele meu poate că nu-ți spune mare lucru, dar să știi că eu nu mă tem nici de indiferență și nici de intoleranța oamenilor, și mai mult de atât, eu le pot aprinde și pe celelalte trei, dacă-mi dai o mână de ajutor”. Atunci băiatul sări în sus de bucurie și, cât ai bate din palme, apucă zdravăn făclia temerară și aplecând-o insistent către fiecare dintre cele trei făclii moarte, reuși să le dea viață și strălucire.

Curând, locul se umplu de lumină și de bucurie. Abia atunci au început oamenii să-și dea seama de farmecul Păcii, al Credinței, al Dragostei și al Speranței, luminând împreună. Căile întortocheate și reci ale vieții au început să se limpezească, devenind mai suportabile și mai ușor de străbătut. Ce s-ar fi întâmplat, dacă Speranța nu și-ar fi păstrat curajul și nu ar fi răzbit prin norii de dezamăgiri și necazuri. Adevărul este că Speranța merge mai departe chiar și atunci când rămâne singură. Ea străbate drumuri lungi și grele, dar nu se dă bătută. Ea vrea să meargă întotdeauna mai departe și nu se lasă până când nu izbutește în tot ce a început, dar ceea ce este și mai frumos: ea ține neapărat să-și împărtășească lumina și bucuria cu oricine dorește să i se alăture și s-o primească.

Pentru noi, speranța are un nume „dulce”: Isus! Citind următoarele rânduri inspirate, ne gândim la noi înșine și la lumina pe care scumpul Mântuitor a aprins-o în viața noastră și intonăm încă o dată „O, Isus, ce dulce nume!”. Privindu-i pe oameni în suferințele și degradarea lor, Domnul Hristos vedea motive de speranță chiar și acolo unde nu se arăta decât disperare și ruină.” (E. G. White, *Educație*, p. 79). [Imnul 25, rugăciuni]

Speranța dă puterea de a trece peste pierderi

O mică parte din binecuvântarea oferită de patriarhul Iacov fiului său Dan, redată în Genesa 49,18, este exprimată în așa fel, încât să se potrivească în același timp trăirii sufletești a tatălui, cât și a fiului său, aflat în situații critice mai târziu. „În ajutorul Tău, nădăjduiesc, Doamne!” Această exclamație avea să aparțină multor părinți și copii, de-a lungul timpului.

Era o zi de sâmbătă și parcă era un făcut că bărbatul continua să întârzie prin sat, în timp ce acasă era atâta treabă. Și, ca și când acest lucru nu era destul, Joiana, vaca cea mai bună, parcă nu era în apele ei. Într-un târziu, când începuse deja să se întunece, iar femeia își pierduse complet răbdarea, iată că bărbatul băgă binișor capul pe ușă să dea „Bună seara!” Bineînțeles că se aștepta la dojana nevestei, dar ceea ce-i fu dat să audă depășea cu mult orice așteptări.

— Am fost pe la adventiștii din sat care se adună să se roage și să cânte împreună, apucă să se mărturisească bărbatul printre mulțimea cuvintelor de ocară ale femeii.

— De aceea ne-a bătut Dumnezeu, de ne-a murit și vaca din grajd, că tu te duci pe la rătăciții ăia și te înhăitezi cu ei. Dacă nu te potolești, bărbate, o să dăm de cine știe ce altă belea, așa că vezi de bagă-ți mințile-n cap și nu mai umbra pe drumuri, fără rost.

— Chiar dacă ar fi să moară și cealaltă vacă, eu mă țin de ce am făgăduit.

— Ce tot spui tu acolo, omule? Că doar nu ai de gând să ne faci familia de răs și să te pocăiești.

— Chiar astăzi am luat această bună hotărâre, și Dumnezeu să-mi ajute s-o pot ține așa cum se cuvine. Necazuri vor veni ele, oricum, dar dacă noi stăm de partea lui Dumnezeu, și El este de partea noastră. Tot mai bine-i să umbli cu Dumnezeu prin necazuri, decât să te bucuri departe de El.

Aici, discuția se opri și rămase în aer câteva zile, până când a mai trecut năduful pierderii și al nemulțumirii casnice. Când au mai vorbit despre aceste lucruri parcă începuseră să se înțeleagă, iar în ziua botezului, toată familia a încheiat legământ cu Dumnezeu. Patru suflete s-au adăugat micului grup de adventiști din sat. Pierderea vacii celei mai bune a fost uitată curând, pentru că speranța i-a ajutat să treacă peste pierderi și să meargă înainte curajoși. Toți cei patru au fost chemați pe rând la odihnă, la vremea lor, fără să vadă decât foarte puțin din roadele nădejzii lor, dar într-o bună zi, vor vedea o sămânță de urmași și atunci laudele veșnice vor fi cântarea cea nouă și proaspătă, pe care numai speranța o poate aduce și susține.

Să ne aducem aminte de marele apostol al neamurilor, care privea liniștit moartea, deoarece speranța lui era ancorată în făgăduința unui cer nou și a unui pământ nou: „Știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea” (2 Tim. 1,12). În curând, se va termina noaptea încercării și a suferinței și apoi se va ivi fericita dimineață a păcii și a zilei depline.

Apostolul privea spre marea veșnicie, nu cu nesiguranță sau cu teamă, ci cu o nădejde plină de bucurie și cu o așteptare plină de dor. Stând la locul martiriului său, el nu a văzut nici sabia călăului și nici pământul ce în curând avea să primească sângele său; el a privit prin liniștitul cer albastru al acelei zile de vară până la tronul Celui Veșnic.” (Ellen G. White, *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 512). Nu este așa că simțim îndemnul să mai cântăm o dată „Speranța mea e doar Hristos”?

Speranța adună generațiile împreună

Au trecut anii și, rând pe rând, fiecare ceată de moștenitori ai speranței au trecut prin încercări și necazuri, întemeindu-se pe făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la ocrotirea și călăuzirea Sa. Unii au scăpat de la moarte, datorită nădejzii care era în ei și de care ei au fost gata să dea socoteală. Alții au primit moartea cu liniște și credință, așteptând împlinirea făgăduinței divine. Unii au înfruntat cu credincioșie persecuția și asuprirea, alții și-au purtat neajunsurile și sărăcia cu optimism și răbdare.

Deunăzi, o fetiță o apucă de mână pe bunica ei și, privind-o în ochii, o

întrebă cu speranța de a primi cel mai bun răspuns: „Când vom avea și noi o casă mare, ca să poată încăpea toți ai noștri? Când sunt cu tati și cu mami, mi-e dor de tine și de bunicul, iar când stau la voi, mi-e dor de ei. Aș vrea să fim toți împreună, tot timpul... și cu mătușa din America și cu unchiul din Spania. Când vom fi toți în aceeași casă?”

Bunica stătu puțin pe gânduri, apoi folosi ocazia de aur pentru a vorbi despre speranța noastră cea de obște.

„Dacă este așa, atunci aș dori să vină cât mai repede Isus și să ne ducă acasă”, își mărturisi fetița speranța tocmai primită de la bunica.

Speranța noastră vine de departe, de foarte departe. Cu ea trecem peste necazuri și greutăți. În nădejde suntem adunați împreună să ne pregătim pentru cele de sus. Vom merge în speranță mai departe. Vom ajunge cu bine până la capăt.

„Ce milă, ce iubire nemărginită ne-a arătat Dumnezeu nouă, unor păcătoși pierduți, legându-ne de El, spre a fi pentru El o comoară deosebită! Ce sacrificiu a făcut Răscumpărătorul nostru, pentru ca noi să putem fi numiți copii ai lui Dumnezeu! Să-L laudăm pe Dumnezeu pentru fericita nădejde ce ne-a fost pusă înainte, cuprinsă în marele Plan de Mântuire, să-L laudăm pentru moștenirea cerească, ca și pentru bogatele Sale făgăduințe, să-L laudăm pentru că Isus trăiește ca să mijlocească pentru noi.” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 289).

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. De la cine ai primit speranța revenirii?
2. Pe ce se întemeiază speranța ta?
3. Cum faci ca nădejdea ta să sporească?
4. Cui ai vrea să lași moștenire nădejdea vieții tale?

Lidia Poll este directorul Departamentului Misiunea Femeii, Conferința Transilvania de Nord

Moise: Speranța amânată

*El a învățat să se încreadă în Dumnezeu atât în anii liniștiți,
cât și în momentele dificile.*

BRUCE MANNERS

Moise. Numele său a ajuns să întruchieze tărie, pe măsură ce el a devenit „unul dintre cei mai influenți și puternici conducători care au trăit vreodată”.¹ Moise a luat un grup de sclavi necizelați și i-a transformat într-o națiune. I-a luat pe constructorii de cărămizi ai faraonului și i-a ajutat să devină o comunitate complexă și diversă. El i-a condus cu succes pe fiii și ficele lui Avraam printr-unul din cele mai aspre ținuturi de pe pământ, până la hotarele unei țări în care curgea lapte și miere – Țara Făgăduinței.

Moise. El nu ar fi trebuit să aibă niciodată un nume. Născut ca străin în Egipt, probabil că ar fi trebuit să fie o jertfă adusă zeului „fluviu”, la naștere, dar mama lui l-a ascuns timp de trei luni. Nemaiputând să-l ascundă, l-a așezat într-un coș de papirus, printre treștiile de pe malul râului, unde fiica faraonului venea să se scalde.

Moise. Era un nume străin, nu unul pe care l-ar fi ales părinții lui. Și totuși, de fiecare dată când îl auzea, numele lui – care înseamnă „Scos” (Ex. 2,10) – era ceva care îi amintea de miracolul care i-a salvat viața. Miracolul de a fi luat din rău de către fiica faraonului și de a fi adoptat în familia regală.

Moise. Patruzeci de ani mai târziu, numele lui abia avea să mai fie recunoscut între cei din poporul său, dar nu acest nume era important. El venise la ei în numele altcuiva, al Marelui „Eu sunt”, „Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov” (Ex. 3,14.15).

Moise devenise mesagerul speranței, din partea lui Dumnezeu.

Mesager al speranței

Cu patruzeci de ani mai devreme, Moise și-ar fi scos poporul din Egipt în mod voluntar, dacă israeliții l-ar fi susținut. El își dovedise loialitatea față de ei prin omorârea unui egiptean (Ex. 2,12). El era pregătit, dar ei nu. Moise „credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu le va da prin mână lui izbăvirea; dar n-au priceput” (Fapte 7,25). Moise

înțelegea voința lui Dumnezeu pentru viața lui, dar mai trebuia să învețe maniera de a lucra a lui Dumnezeu. În mod cert, Moise nu era pregătit să conducă – nu încă.

Născut ca sclav, crescut ca prinț, Moise are nevoie de patruzeci de ani în pustie și de o întâlnire personală cu Dumnezeu înainte de a fi pregătit să conducă poporul lui Dumnezeu. De data aceasta, stând pe un pământ sfânt, Moise este cel care se opune. Raționamentul lui este surprinzător de contemporan, seamănă uimitor de mult cu scuzele pe care le-am folosi noi.

Cine sunt eu ca să fac ceea ce ai cerut Tu? Pe lângă aceasta, cine ești Tu? De ce ar trebui ca ei să mă creadă? Nu voi ști ce să spun (vezi Ex. 3,11.13; 4,1.10). Și în cele din urmă: „Ah! Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimiți” (Ex. 4,13).

Sentimentul său de a fi nepotrivit semnalează, din contră, tocmai faptul că el este pregătit să fie conducătorul rânduit de Dumnezeu, pentru că știe că nu poate face aceasta în puterea sa. Rețineți, Moise era un prinț al Egiptului, care primise o pregătire minuțioasă. Bine educat în arte, știință, strategie și diplomatie, el ar fi putut încerca să adune în jurul său o armată de israeliți neinstruiți pentru a se opune puterii Egiptului.

Dumnezeu are însă un alt plan. Moise va conduce, dar strategia rămâne pe seama lui Dumnezeu. Pentru început însă, Moise este solul lui Dumnezeu – un sol al avertizării pentru faraon și pentru egipteni și un sol al speranței pentru israeliți.

Noi, mesagerii de astăzi ai speranței, am face bine să observăm cât de dependent era Moise de Dumnezeu. Ascultați făgăduința lui Dumnezeu: „Eu sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru... Eu vă voi duce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov” (Ex. 6,6-8).

Răscumpărarea și o Țară a Făgăduinței! Nimic nu s-a schimbat. Acestea sunt făgăduințele lui Dumnezeu, șoptite în Grădina Edenului după căderea în păcat, rostite la modul practic și legate de geografia terestră din cartea Exodul, scrise cu sânge la Golgota și strigate cu glas tare, pentru întreaga

lume, de către cei trei îngeri din Apocalipsa 14.

Aceasta este solia noastră.

Răscumpărarea israeliților este garantată. Plăgile demonstrează puterea lui Dumnezeu asupra zeilor Egiptului și întăresc credința israeliților. Când vine seara Paștelui, ei sunt pregătiți, cu bagajele făcute, așteptând în „fericita nădejde a eliberării”² să înceapă călătoria spre Țara Făgăduinței. Prin sângele mielului de pe ușorii caselor lor, fiii lor cei întâi născuți sunt ocrotiți, ca să nu moară.

Sângele mielului dă viață. În sângele Mielului lui Dumnezeu găsim nădejdea noastră.

Călătoria speranței

Liberi în sfârșit, robii lui Israel ies din Egipt mărșăluind ca o oștire victorioasă (vezi Ex. 12,36.37). Călătoria speranței a început; ei merg spre Sion sau cel puțin în această direcție.

Ferindu-i de posibilitatea unei lupte cu filistenii, Dumnezeu își conduce poporul în pustie. Această călătorie urma să aibă multe ocolșuri și să dureze mult mai mult decât ar fi putut prevedea ei vreodată. Dar Dumnezeu este cu ei. Ei îl văd în stâlpul de nor.

Și totuși, se tem atunci când oastea faraonului îi înconjoară lângă Marea Roșie. Îndoiala cuprinde tabăra, în timp ce israeliții, în prezența inamicului, îl pierd din vedere pe Dumnezeu. Ei tânjesc după ceea ce au avuseseră, nu după ceea ce a promis Dumnezeu. „Mai bine să fim robi în Egipt decât să înfruntăm moartea în pustie”, se plâng ei (Ex. 14,11.12). Ei își pierd speranța.

Moise le răspunde cu porunca de a nu acționa: „Stați pe loc, și veți vedea izbăvirea, pe care v-o va da Domnul” (versetul 13). Nicăieri altundeva nu există speranță. Sunt convinși că au trecut prin astfel de situații. Eu am trecut. În astfel de momente, nu poți face nimic, decât să-L lași pe Dumnezeu să-și aducă la îndeplinire voința.

În timpul miracolului trecerii Mării Roșii, ei sunt botezați (1 Cor. 10,2), și apoi eliberați de vrăjmaș. Ei știu că acum nu mai au nici un motiv de teamă din partea puterii Egiptului. Astfel, ei se bucură și își sărbătoresc eliberarea aflată în Dumnezeu. Speranța este celebrată.

La Muntele Sinai, se formează o națiune, se dezvoltă o preoție și este instituit legământul iubirii. De

curând salvați, Dumnezeu îi conduce, prin Moise, la dezvoltarea unei relații atotcuprinzătoare cu El și unii cu alții. Moise așterne în scris instrucțiunile, așa încât ele să nu fie uitate.

Acum ei sunt pregătiți pentru Țara Făgăduinței! Și totuși, un spirit de frică le întârzie intrarea cu 40 de ani. Când ei văd dificultățile călătoriei, Egiptul li se pare mai atractiv. Noi, cei care am plecat din țara vrăjmașului, trebuie să ne dăm seama că s-ar putea ca drumul să nu fie ușor și că ceea ce am lăsat în urmă poate să pară mai atractiv uneori. Mersul înapoi ne aduce însă iarăși în robie. Înaintea noastră se află Țara Făgăduinței și Dumnezeu este cu noi.

*Niciun monument
nu marchează
mormântul lui.
Niciun sfinx.
Nicio piramidă.
El alesese ceva mai
bun decât ceea ce
putea să ofere Egiptul.*

La odihnă, în speranță

Lângă hotarul Țării Făgăduinței, Moise moare. Lângă hotarul Țării Făgăduinței!

Dumnezeu îl înmormântează pe coasta sterpă ale muntelui Pisga. Niciun monument nu marchează mormântul lui. Niciun sfinx. Nicio piramidă. El alesese ceva mai bun decât ceea ce putea să ofere Egiptul.

„[Moise] a schimbat de bunăvoie monumentele și aclamațiile pământești, câștigul material, puterea și plăcerea cu o răsplătă pe un tărâm invizibil. El a renunțat la toate aceste bunuri, pentru o relație cu Dumnezeul cel viu. A fost cea mai bună tranzacție pe care cineva ar fi putut să o facă. Ceea ce a pierdut, oricum, nu ar fi putut să păstreze, iar ceea ce a câștigat nu putea niciodată să piardă.”³

El moare, dar moare în speranță, înscris printre aceia care „și-au pus nădejdea în învierea la o viață mai bună” (conf. cu Evrei 11,35). Și se pare că Moise

a fost cel dintâi care a gustat realitatea învierii (Iuda 9; Matei 17,3).

Trebuie să recunoaștem că s-ar putea să nu vedem speranța împlinită în timpul vieții noastre. Dar această posibilitate nu micșorează nădejdea pe care o avem, pentru că somnul morții este doar o noapte, în timp ce așteptăm dimineața învierii.

În ultima sa cuvântare adresată israeliților, Moise le încredințează un cântec – o cântare a făgăduinței pentru viitor (Deut. 32). Apoi, în Apocalipsa 15, există cântarea lui Moise și a Mielului – un imn de adorare și de biruință. Tânjim să cântăm această cântare, pentru că acela este momentul când speranța noastră va fi împlinită. Iar faptul că ne odihnim în mormânt sau rămânem în viață până la a doua venire a Domnului Isus nu schimbă cu nimic lucrurile.

Până atunci, noi rămânem mesagerii speranței, din partea lui Dumnezeu, într-o călătorie către Țara Făgăduinței.

¹ Lorin Woolfe, *The Bible on Leadership: From Moses to Matthew – Management Lessons for Contemporary Leaders* (New York: AMACON, 2002), p. 71.

² Ellen White, *Patriarhi și profeți*, Casa de Editură „Viața și Sănătate”, București, 1996, p. 275.

³ Charles R. Swindoll, *Moses: A Man of Selfless Dedication* (Nashville: Word Publishing, 1999), p. 366.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Atunci când Dumnezeu, așa puternic cum este, Se pregătește să-și elibereze poporul, de ce are El nevoie de o ființă omenească? Ce lecție pentru noi găsim aici?
2. Ce aspect considerați că este cel mai atractiv în viața și experiența lui Moise? Cu ce aspecte vă identificați cel mai bine?
3. Ce putem învăța din experiența vieții lui Moise, în timp ce înfruntăm dificultățile de astăzi — în mod colectiv și în mod personal?

Bruce Manners este pastor la Colegiul Avondale, Cooranbong, New South Wales, Australia

Rahav: Speranța adoptată

Cum vei răspunde atunci când speranța va bate la ușa ta?

GEOFFREY MBWANA

„Poate ieși ceva bun de acolo?”

Ierihonul era o cetate a canaanitilor, care se vânduseră idolatriei și ticăloșiei. Locuitorii „se dedaseră la păgânismul cel mai depravat și cel mai degradant... [Ei] trăiau numai pentru a batjocori cerul și a întina pământul” (*Patriarhi și profeți*, Casa de Editură „Viață și Sănătate”, București, 1996, p. 504). Dumnezeu îi poruncise lui Moise, spunând: „Dar în cetățile popoarelor acestora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul, Dumnezeul tău, să nu lași cu viață nimic care suflă. Ci să nimicești cu desăvârșire popoarele acelea, pe hetiti, pe amoriți, pe canaaniti, pe fereziți, pe heviți și pe iebusiți, cum ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău” (Deut. 20,16.17). Ierihonul era acum prima forță importantă care trebuia să fie cucerită de israeliți, după ce au intrat în Țara Făgăduinței. Ierihonul și toți locuitorii lui erau osândiți la nimicire totală.

Întâlnirea speranței: semințele nădejzii

În cetate locuia Rahav, o prostituată a cărei casă făcea corp comun cu zidul masiv de apărare al Ierihonului. Probabil că ea avea un han; prin urmare, primea oaspeți. De asemenea, lucra la fabricarea de pânză de in vopsită și de aceea își procura cantități mai mari de tulpini de in, pe care le întindea pe acoperiș pentru a se usca. Deoarece era prostituată, se poate presupune în mod corect că Rahav era disprețuită, respinsă, nedorită și abandonată de comunitatea în care trăia. S-ar putea spune că viața ei nu era decât deznădejde, fiind plină de disperare. Petele din viața ei, produse prin propriul său mod de viață, au rămas și au urmărit raportul ei până astăzi, pentru că ea este numită încă desfrânată Rahav. Asemenea tuturor celorlalți oameni din Ierihon, ea auzise cum Dumnezeul lui Israel și-a condus poporul și i-a dat biruințe asupra popoarelor prin mijlocul cărora trecuse în călătoria sa după

ieșirea din Egipt. Ei auziseră despre despărțirea Mării Roșii în fața lor, cam cu patruzeci de ani mai înainte, și despre înfricoșătoarele judecăți care căzuseră asupra egiptenilor chiar înaintea Exodului. Relatările despre călătoria israeliților și despre faptele miraculoase ale Domnului erau cunoscute tuturor celor din Ierihon (Iosua 2,10). Ei se temeau pentru viața lor acum, când israeliții se aflau la doar câțiva kilometri de cetate.

Rapoartele despre Dumnezeul lui Israel au produs o mare frică între oamenii din Ierihon, iar ei au refuzat să se supună Suveranității Dumnezeului lui Israel. Teama lui Rahav era evident diferită. Relatările prezentaseră o imagine a unui Dumnezeu cu care ea dorea să intre în alianță. Teama ei era dacă Dumnezeul

acesta o va accepta. Prin aceste istorisiri, o sămânță a nădejzii a fost sădită în viața ei. Pe măsură ce relatările erau repetate, dorința arzătoare după Dumnezeu se intensifica în sufletul ei.

Pasiunea ei crescândă de a aparține Dumnezeului lui Israel se poate vedea cu ocazia intrării iscoadelor în cetate. Acești străini nedoriți constituiau o amenințare pentru oamenii din Ierihon, dar Rahav i-a primit cu bucurie în casa ei, cu riscul batjocurii, mănii și urii din partea concetățenilor săi. Faptul că iscoadele au ales casa ei a fost perceput ca ocazia favorabilă a vieții sale de a-și astâmpăra dorința adâncă și arzătoare din sufletul ei: setea după apartenență și mântuire prin Dumnezeul lui Israel. De aceea, atunci când soldații amenințători și brutali din Ierihon au intrat în casa ei, în căutarea iscoadelor, ea a ocolit adevărul deschis. „Este adevărat că bărbații aceștia au venit la mine, dar nu știam de unde sunt... noaptea... bărbații aceștia au ieșit afară; nu știu unde s-au dus” (versetele 4, 5). Ea îi ascunsese pe acești spioni, chiar dacă fapta aceasta putea să echivaleze cu un act de trădare a țării ei.

Speranța a bătut la ușa ei, și cea fără speranță [Rahav] a alergat spre ea.

Rahav ar fi putut refuza să-i primească pe acești oameni în casa ei. Sau ar fi putut folosi această ocazie pentru a obține favoarea celor care o disprețuiau, predându-i soldaților. Dar ei veniseră ca spioni și ea s-a oferit în mod voluntar să le fie informator, atunci când a raportat: „Ne-a apucat groaza de voi, și toți locuitorii țării tremură înaintea voastră” (versetul 9). Bărbații și femeile din Ierihon sufereau chinurile spaimei morții, ale pierderii curajului și a păcii. Pe de altă parte, nădejdea a făcut-o pe Rahav cutezătoare, curajoasă și pașnică. Speranța a determinat-o să încerce ceea ce alți oameni din Ierihon vedeau ca fiind imposibil. Speranța a eliberat-o de frică.

Credința: un pom al nădejzii

Rahav a întins mâna și a apucat ocazia favorabilă care îi ieșise în cale atunci când, în mod curajos, și-a declarat credința: „Știu că Domnul v-a dat țara aceasta” (versetul 9). Rahav a lăsat ca sămânța speranței din ea să se transforme într-un pom al credinței în Dumnezeu lui Israel.

Speranța a bătut la ușa ei, și cea fără speranță [Rahav] s-a prins de ea.

Rahav și-a demonstrat credința și speranța prin următoarele acțiuni:

- A îndemnat iscoadele să-i jure pe Domnul Dumnezeu lui Israel, și nu pe zeii cărora le slujise toată viața ei. Asemenea lui Iacov, ea nu i-a lăsat să plece fără să o binecuvânteze. Speranța a făcut-o să ceară cu îndrăzneală o promisiune imposibilă: „Eu v-am salvat viața; salvați-mă și voi pe mine”. Imposibil, pentru că spionii știau că porunca lui Dumnezeu era ca nimeni din Ierihon să nu fie cruțat. Speranța i-a dat perseverență.
- Încrederea ei cu privire la mântuirea prin Domnul Dumnezeu lui Israel a fost dovedită în apelul ei de a fi salvată ea și familia ei. Ea avea convingerea că Dumnezeu lui Israel îi mântuiește pe cei care aleg să fie mântuiți. Această nădejde i-a dat curajul să se îndrepte către alții, pentru ca și ei să fie salvați.

- Insistența ei de a primi „un semn de încredințare” arăta convingerea ei că Domnul Dumnezeu lui Israel va face ceea ce a promis.

Împlinirea: roadele speranței

Nădejdea a făcut din ascultarea lui Rahav un act voluntar și o delectare; așteptarea nu a fost altceva decât o mare bucurie. Înainte de a pleca, iscoadele au recompensat-o pe Rahav, răspunzând afirmativ cererii ei: „Suntem gata să murim pentru voi” (versetul 14). Credința lui Rahav este răsplătită; spionii îi promit că ei înșiși vor fi răspunzători, dacă vreun membru al familiei este pierdut. Dar au solicitat, de asemenea, loialitatea celor

*Speranța a
determinat-o pe
Rahav să încerce ceea
ce alți oameni din
Ierihon vedeau ca
fînd imposibil.*

din familia lui Rahav în a-și îndeplini obligația potrivit înțelegerii: partea lor era să dea dovadă de ascultare.

Cu multă speranță, Rahav îi coboară pe spioni cu ajutorul unei frânghii prin zidul din spate al casei, le spune încotro să meargă, pentru ca să fie în siguranță, leagă funia de fir cărămiziu la fereastră, îi invită pe ceilalți membri ai familiei în casa ei și așteaptă cu răbdare, dar fericită, făgăduințele lui Dumnezeu. Eu cred că, de fiecare dată când privea la funia de fir cărămiziu de la fereastră, Rahav era și mai plină de speranță.

Speranța a bătut la ușa ei, și cea fără speranță [Rahav] a alergat spre ea, a primit-o și a trăit prin ea.

În ziua a șaptea, Israel a înconjurat cetatea pentru ultima dată. Când zidurile s-au prăbușit, cele două iscoade au adus la îndeplinire, în grabă, porunca lui Iosua și au salvat viața lui Rahav și a familiei sale. Când toți ceilalți oameni din Ierihon au pierit, Rahav și familia sa au găsit bunăvoință

înaintea Domnului. Speranța lor a fost răsplătită și le-a fost cruțată viața. „Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință” (Evrei 11,31).

În afară de binecuvântarea enunțată mai înainte, Rahav a fost adoptată cu totul în familia lui Israel, având dreptul de a se căsători cu un israelit. Faptul acesta a așezat-o în șirul genealogic care a dus nu doar la nașterea regelui David, ci și la nașterea Domnului Isus – Mesia. Rahav face parte dintre cele trei femei ale căror nume sunt înregistrate în genealogia Domnului Isus Hristos (Matei 1,5,6).

Ce călătorie! Speranța a condus-o din punct de vedere spiritual din Ierihon în Canaan, a transformat-o dintr-o prostituată într-un strămoș al lui Mesia, dintr-un dușman al Împărăției în adevărată fiică a Împărăției. Pentru această desfrânare fără speranță, istorisirile speranței au marcat începutul unei călătorii. Un sămbure de nădejde a fost plantat în inima ei, a crescut și s-a făcut un mare pom al credinței, iar nădejdea pe care Rahav a îmbrățișat-o a fost amplu răsplătită.

Tu continui să te prinzi bine, cu credință, de această speranță?

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Ce experiență recentă din viața ta a impulsionat speranța în sufletul tău?
2. Ce fel de istorisiri putem relata altora despre Dumnezeu, care le-ar putea da speranță?
3. Cum ar trebui să trăim, pentru ca alții să poată vedea speranța pe care o avem?

Geoffrey G. Mbwana a slujit biserica în calitate de pastor și profesor. În prezent este președintele Diviziunii Africa Est-Centrală.

Daniel: Speranța reabilitată

Unele lupte pot fi pierdute, dar cartea lui Daniel spune că războiul poate fi câștigat.

BREMPONG OWUSU-ANTWI

In anul 2005, o echipă de sportivi din Ghana s-a calificat pentru o mare competiție mondială, ce urma să se desfășoare în 2006. Jucătorii au participat la antrenamente susținute, dar au pierdut prima întrecere. Cu toate acestea, ei nu au renunțat la speranță. Erau convinși că, deși acea luptă fusese pierdută, cu hotărâre și cu efort susținut puteau încă să câștige lupta.

Pe lângă efortul susținut, echipa a făcut și unele schimbări, precum găsirea unui nou antrenor și redistribuirea rolurilor membrilor echipei. Toate aceste măsuri au dat rezultate și, până la sfârșitul competiției, ei și-au recâștigat locul în cursa pentru victorie. Deși pierduseră lupta de la început, nu au renunțat, iar speranța i-a însușit să se arunce în lupta pentru premiul cel mare.

Raportul biblic despre călătoria lui Daniel, o călătorie a speranței, demonstrează, de asemenea, că este posibil ca o luptă să fie pierdută și totuși războiul să poată fi câștigat. Vom privi la modul cum a lucrat speranța în călătoria lui Daniel, din trei perspective: viața în timpul captivității, viața de zi cu zi în Babilon și aspirațiile lui Daniel în timp ce se afla în Babilon.

Ierusalimul: speranță pentru lupte pierdute

În anul 605 î.Hr., Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și armatele sale au asediat și cucerit Ierusalimul (vezi Dan. 1,2). După distrugerea cetății, Nebucadnețar a dus la Babilon captivi iudei, precum și obiecte din Templul lui Dumnezeu. Împinși înaintea fără milă, cu vârful sulitelor, sub strictă supraveghere militară, captivii se aflau într-o situație care părea să arate că totul era pierdut: păgânii câștigaseră biruința asupra poporului lui Dumnezeu.

Moise îi avertizase în repetate rânduri pe israeliți că, dacă nu vor asculta de poruncile lui Dumnezeu, vor fi duși în captivitate (vezi Deut. 28,36.64; Dan. 9,5.6) și, în cele din urmă, El i-a dat în mâinile păgânilor. Se simțeau învinși, fără speranță, fără ajutor și descurajați.

Însă Daniel, care era unul dintre captivi, a crezut că, deși lupta fusese pierdută, războiul putea încă să fie câștigat: exista încă speranță pentru iertare, eliberare și restaurare. Astfel, Daniel își începe cartea cu tema aceasta: Dumnezeu este la cârmă.

În calitate de captiv, Daniel a înfruntat situația deznădăjduită și totuși a continuat să se prindă de Dumnezeul speranței. Nu spusese oare Dumnezeu: „Dacă veți păcătui și vă voi trimite departe în exil, și vă veți pocăi, voi avea milă de voi, vă voi ierta și vă voi aduce înapoi la Ierusalim” (vezi Lev. 26,40-45; 2 Cron. 7,13-15)?

Circumstanțele în care ne aflăm ar putea fi deprimante, starea noastră ar putea fi dezastruoasă, situația noastră ar putea părea fără speranță și totuși, pentru că Dumnezeul cel Atotputernic este la cârmă, există speranță, iar speranța va inspira tărie pentru a rezista (vezi 1 Tes. 1,3).

Speranță actuală pentru dificultățile vieții zilnice

După ce Daniel a sosit pentru prima dată în Babilon, au avut loc două întâmplări care arată felul în care speranța a jucat un rol în dificultățile pe care le înfrunța zilnic, ca sclav într-o țară străină. Întâi, a fost ispita de a mânca din mâncarea oferită de împărat.

Lui Daniel și altor tineri captivi aleși, care urmau să fie instruiți pentru a fi în slujba împăratului, le era dată „pe fiecare zi o parte din bucatele de la masa [împăratului] și din vinul de care bea el” (Dan. 1,5). Cu siguranță, cei mai mulți tineri captivi au fost fericiți în această situație, pentru că primeau hrană chiar de la masa împăratului, dar în Daniel 1,8 se spune: „Daniel s-a hotărât să nu se spurge cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul, și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurge”. El știa că Dumnezeu interzisese poporului Său să consume astfel de alimente, pentru că fuseseră închinare idolilor și pentru

că nu erau bune pentru sănătatea lui. De asemenea, era conștient că (1) dacă avea cunoștințe biblice solide, putea să identifice ideile greșite care le erau impuse; (2) o schimbare a numelui nu îl putea face să-și schimbe Dumnezeu sau loialitatea față de El și (3) ceea ce mâncăm sau bem are efecte directe asupra limpezimii noastre intelectuale, a posibilității de a ne împotrivi ispitei și a capacității de a face deosebire între bine și rău. Și astfel, într-o situație în care majoritatea concetățenilor lui, oameni de aceeași religie, erau satisfăcuți de confortul nivelului de viață impus de babilonieni, Daniel s-a hotărât să-l fie credincios lui Dumnezeu și să se supună legilor Sale. El era cât se poate de conștient că această acțiune putea să aibă ca rezultat moartea lui și totuși avea încredere că Dumnezeu este în stare să-l apere de orice rău.

Dumnezeu a onorat într-adevăr încrederea lui Daniel. În zece zile de la refuzul de a mânca din bucatele împăratului, Daniel și cei trei prieteni ai săi arătau mult mai bine decât cei care mâncaseră din ele. Mai mult decât atât, la examinarea finală de la sfârșitul celor trei ani de studii, Daniel și prietenii lui au fost declarați de zece ori mai buni decât cei care nu luaseră poziție de partea lui Dumnezeu.

În cea de-a doua situație, Daniel era un conducător de rang înalt, pe care împăratul se gândea să-l pună prim-ministru. Colegii săi, mânați de invidie și gelozie, l-au convins pe împărat să „dea o poruncă împărătească, însoțită de o aspră oprire, care să spună că oricine va înălța, în timp de treizeci de zile, rugăciuni către vreun dumnezeu sau către vreun om, afară de tine, împărate, va fi aruncat în groapa cu lei” (Dan. 6,7).

Avea Daniel să se bazeze acum pe poziția sa politică și pe diplomație pentru a scăpa din această situație? Daniel a practicat în continuare aceleași dovezi ale speranței ca mai înainte, rugându-se Dumnezeului său de trei ori pe zi, după cum avea obiceiul.

La îndemnul colegilor lui și spre exasperarea împăratului, Daniel al fost aruncat în groapa leilor. Nădejdea i-a fost împlinită iarăși; Domnul a scăpat pe Daniel din gura leilor.

Dumnezeu este în stare să-i apere și să-i susțină pe cei care își pun speranța în El. Profetul Isaia subliniază gândul acesta

în Isaia 49,23: „Cei ce nădăjduiesc în Mine nu vor fi dați de rușine”.

Daniel a învins dificultățile vieții zilnice, pentru că s-a încrezut în Dumnezeu, pe care îl cunoscuse personal printr-o comuniune zilnică. El nu lăsa ca nimic, nici chiar moartea în groapa cu lei, să submineze această comuniune.

Cât timp consacră tu pentru comuniunea cu Dumnezeu și Cuvântul Său? Unul dintre aspectele referitoare la speranță este acela că trebuie să existe o relație plină de sens cu izvorul speranței și

*El era cât se poate de
conștient că această
acțiune putea să aibă ca
rezultat moartea lui și
totuși avea încredere în
Dumnezeu.*

o cunoaștere a acestuia. Daniel le avea, și așa a biruit. Și noi putem birui doar dacă avem o puternică legătură personală cu sursa speranței.

Speranță pentru un viitor mai bun

Daniel a fost scăpat din groapa leilor. Vrajmașii lui au fost nimiciți. El a fost promovat și prospera în Babilon. Însă Babilonul nu era căminul lui. Domnul i-a descoperit în viziuni planurile Sale pentru poporul Său, insuflând speranță în inima lui Daniel și a celor care citeau cartea lui. Atenția lui Daniel a fost îndreptată către un viitor glorios, când intenția lui Dumnezeu pentru neamul omenesc va fi adusă la desăvârșire. El a văzut întruparea lui Mesia, Domnul Isus Hristos, și moartea Sa ca jertfă pentru omenire (vezi Dan. 9,23-27), mijlocirea Lui în Sanctuarul din cer (vezi Dan. 8,9-14) și momentul când va avea loc deznoadămintul final al conflictului cosmic, printr-un proces de curățire și de judecată.

Prin viziuni, Daniel a fost înștiințat că timpul sfârșitului încă nu venise. Dar poporul lui Dumnezeu este încurajat să se ancoreze bine în speranța biruinței finale a lui Dumnezeu asupra vrăjmașilor Săi. Vor exista momente când va părea

că forțele răului sunt mai puternice, asupraindu-i și persecutându-i pe sfinți, dar eliberarea lor este sigură. Daniel este o carte despre nădejde în mijlocul conflictului și al persecuției. Istoria poate părea să arate că evenimentele care au loc în lume sunt scăpate de sub control, iar împărățiile lumii se succed una alteia, fără vreun anumit scop bine determinat. Dar Daniel ne spune că Dumnezeu este într-adevăr la cârmă, conducând evenimentele de pe pământ spre ținta lor finală, și anume așezarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Speranța aceasta se concentrează asupra venirii lui Mesia cel promis, în mâinile Căruia Dumnezeu va așeza Împărăția veșnică.

Lumea în care trăim poate părea scăpată de sub control și într-o stare de haos, dar speranța noastră afirmă că lucrurile nu stau așa. Dumnezeu lucrează într-adevăr în mijlocul acestui haos, aducând la îndeplinire nădejdea noastră. Să continuăm să ne alimentăm speranța prin studierea speranței lui Daniel, care este, de fapt, speranța adventistă.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Au fost momente când te-ai simțit fără speranță sau fără ajutor? Cum ai tratat aceste sentimente? A demonstrat Dumnezeu, în cele din urmă, că deține controlul asupra acelor situații?
2. Atunci când pierzi o luptă, ai tendința să te dai bătut sau, din contră, continui să încerci până când câștigi războiul?
3. Te-a ajutat acest mesaj devoțional să îți schimbi perspectiva asupra modului de a trata dificultățile și o aparentă înfrângere? Dacă da, în ce fel?

Brempong Owusu-Antwi este rectorul Universității Adventiste din Africa, cu sediul la Nairobi, Kenia.

Maria: Speranța pusă la grea încercare

Onoarea de a fi mama lui Mesia nu a scutit-o de durerea pierderii Lui.

TERESA REEVE

Era doar o tânără ca oricare alta – nu o persoană însemnată, nici dintr-un loc important. Scriptura o prezintă pe Maria fără paradă, notând doar căsătoria ei cu tâmplarul Iosif, care urma să aibă loc în viitorul apropiat. Desigur, ea avea puține motive sau posibilități să sperie la mai mult. Continua luptă pentru supraviețuire în ținutul aspru, deluros, din jurul Nazaretului, o ținută întruna ocupată cu activități precum căratul apei, îngrijirea semănăturilor, pregătirea hranei, torsul și țesutul.

Totuși, în timp ce ședea în sinagogă, în fiecare Sabat, Maria auzea cuvinte care o urmăreau de-a lungul întregii săptămâni. Pasajele citite din Lege evocau modul cum Dumnezeu Și-a eliberat poporul, pe când cele din Profeții îi mișcau inima cu făgăduința unei răscumpărări și a unei judecăți viitoare. Unii chiar aduceau argumente că această răscumpărare avea să vină în curând, odată cu sosirea lui Mesia (Cel Uns), trimisul lui Dumnezeu. Cu siguranță că ea și-a pus întrebarea: *Ar fi cu putință să văd și eu ziua aceea?*

Anunțul și sosirea speranței

Nimic n-ar fi putut să o pregătească pe Maria pentru apariția bruscă și neașteptată a unui înger care aducea o solie inimaginabilă din partea lui Dumnezeu. Prima ei reacție a fost aceea de a rămâne într-o totală incertitudine în timp ce îngerul o asigura solemn de favoarea lui Dumnezeu. Următoarele lui cuvinte nu aveau absolut nici o noimă pentru o fecioară necăsătorită. El i-a promis: „Vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu”. El a continuat, rostind cuvinte care au uluit-o complet: „El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Luca 1,30-33).

Fără îndoială că un val de emoții a inundat mintea Mariei: un sentiment de respect amestecat cu uimire, teamă, bucurie și un torent de strălucitoare speranță pentru un viitor la care nici

nu îndrăznise să viseze înainte, dar care deodată era accesibil. „Cum se va face lucrul acesta?” (versetul 34) izbucni să întrebe. Dar îngerul o asigură că este adevărat.

Clipele petrecute de Maria în prezența îngerului sunt unice între culmile istoriei omenesti. Totuși, în mijlocul rutinei vieții noastre obișnuite, cei mai mulți dintre noi păstrăm, de asemenea, amintiri ale unor clipe în care planul iubitor al lui Dumnezeu a devenit incontestabil de personal. Momente în care Dumnezeu a împins înapoi ceața preocupărilor zilnice pentru a putea să intre în viața noastră cu chemări evidente, pe care n-am cutezat să le negăm, cu strălucitoare promisiuni ale prezenței Sale, cărora ar fi fost o nehibzuită să ne împotrivim. Și, asemenea Mariei, am răspuns „Da”, cu recunoștință, cu teamă, cu încredere, adesea fără să avem nici cea mai mică idee despre situația în care intram.

Pe măsură ce trupul îi creștea în dimensiuni, Maria s-a obișnuit treptat cu experiența inexplicabilă prin care trecuse. Cu ocazia unei vizite la Elisabeta, vara [ruda] ei care, de asemenea, fusese binecuvântată, Maria a rămas uimită de uluitoarea atenție pe care Dumnezeu le-o acorda ei și altor persoane oprimate din poporul Său. A izbucnit în laudă, pentru că El venea în ajutorul poporului Său, așa cum făgăduise. De-a lungul zilelor chinuitoare ale nesiguranței lui Iosif, ea a supraviețuit prin această speranță, apucându-se tenace de amintirea vie a îngerului și a zguduitorilor lui cuvinte.

Nașterea Celui Făgăduit, micul ei Fiu Isus, a ajutat-o să treacă triumfătoare prin durerea și rușinea de a-L da naștere într-un staul. Experiența de a-L ține în brațe pe Isus și de a-L privi față mică, desăvârșită, a făcut să pălească până și uimirea produsă de cuvintele spuse de păstori, de magi și de cei evlavioși, alături de care Dumnezeu alesese să-L întâmpine la naștere. Deseori, Maria trebuia să se oprească și să-și analizeze gândurile și experiențele, căutând să înțeleagă atât drăgălășenia Lui de prunc, cât și realitatea rolului Său, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu și de Împărat veșnic (vezi Luca 2,19).

Și alte gânduri neplăcute au intrat, desigur, în meditațiile ei. Unde era primirea bună pe care o merita Împăratul-Mântuitor, trimis de Dumnezeu? De ce adusesese Dumnezeu niște păstori și oameni neînsemnați, în loc să-i aducă pe conducătorii poporului Său? Întrebările acestea nu au dispărut pe măsură ce Isus creștea. Deși înțelepciunea și farmecul Lui unic îi aduceau bucurie, Maria se lupta cu experiența plăcută și dureroasă în același timp de a vedea cum supunerea lui Isus se îndreaptă, în primul rând,

de la ea și Iosif către Tatăl Său din cer (Luca 2,46-50). Ea s-a oțelit pentru ceea ce era inevitabil, și anume momentul când El avea să plece de acasă pentru a săvârși lucrarea pe care Dumnezeu I-o încredințase.

Cu toate că Isus a rămas împreună cu ea timp de treizeci de ani minunați, nu a fost ușor când iubitul ei Fiu Și-a luat rămas bun și a părăsit satul. Desigur, Maria L-a văzut din când în când, pentru că El Și-a stabilit cartierul general la Capernaum, lângă Marea Galileii. Adesea, îi creștea inima de

bucurie, când călătorii vorbeau despre minunile Lui uimitoare și despre învățăturile Sale plăcute.

Maria se bucura de lucrarea pe care o făcea Domnul Isus. Și totuși, deși El îi arăta o bunătate statornică ori de câte ori o vedea, ei avea să-i fie dor de clipele de altădată, când Îl avea lângă ea. Într-adevăr, niciodată Maria nu visase la lucrurile la care va fi chemată să renunțe. Ea descoperea că o chemare și o făgăduință din partea lui Dumnezeu nu garantau întotdeauna un drum lipsit de suferință și clădit în armonie cu dorințele și așteptările proprii. Cu toate acestea, atunci când speranța mântuirii promise prin Domnul Isus părea imposibilă sau îndepărtată, Maria s-a prins de făgăduința îngerului și de credințioșia lui Dumnezeu, care Îl trimisese pe Fiul Său.

Speranța crucificată

Vestea despre declarațiile tot mai neobișnuite, făcute de Domnul Isus, a ajuns la Maria împreună cu știrea despre conflicte din ce în ce mai mari cu conducătorii religioși. Vizita lui Isus la Nazaret a fost un dezastru, având în vedere că oamenii – unii dintre ei chiar prieteni și rude ale Mariei – au fost gata să-L arunce într-o prăpastie. Cum era posibil ca El să-Și ducă la bun sfârșit misiunea, când peste tot circulau zvonuri că unii căutau să-L omoare? Ea a căutat să-și stăpânească panica atunci când a flat că El urma să plece la Ierusalim.

Maria era în Ierusalim pentru Paște când a primit vestea că Isus a fost arestat. O femeie fără putere, ea putea doar să se roage și să rămână de partea Lui. De departe, ea și-a dat seama că rugămintele ei nu mai pot schimba situația. În afara Ierusalimului,

erau trei cruci îngrozitoare, care se înălțau către cer. Pe cea din mijloc, ea recunoscuse forma dragă a Iubirii ei, pe propriul ei Copil. Cascade de întineric au copleșit-o când se ghemui lângă picioarele Lui sfâșiate și însângerate. Pentru o clipă, groaza o părăsi atunci când El, întorcându-și privirea iubitoare spre ea, strigă: „Femeie, iată fiul tău!” Iar unei persoane apropiate, care se afla nu departe, îi spuse: „Iată mama ta!” (Ioan 19,26.27). A fost plină de recunoștință pentru această ultimă favoare, dar greutatea înăbușitoare a groazei o cuprinse iarăși când El rosti cele din urmă cuvinte, Își plecă fruntea și muri.

Într-un fel neprecizat, Maria se lăsă condusă departe de cruce, pe străzile Ierusalimului, la o locuință umilă, unde persoane binevoitoare au făcut tot ce au putut, ca ea să se simtă bine. Dar nu exista nici o mângâiere; Fiul ei murise. În acele momente, când realitatea devenea tot mai evidentă, durerea din inima ei amenința să o înghită. O întreagă viață de iubire, de vise și de speranțe fusese distrusă. Cum rămânea cu tronul cel veșnic al lui David? Cum rămânea o făgăduire? Fusese un eșec al ei? Nu reușise Dumnezeu să-și împlinească planul? După câte se părea, faptul că a mers pe calea lui Dumnezeu o adusesse pe Maria la sfârșitul de coșmar al tuturor viselor ei. La cruce, asemenea multor alora de-a lungul secolelor, Maria a fost chemată să renunțe la orice așteptare omenească în ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu în viața ei și să aștepte zdrobită înaintea Lui.

Speranța plină de viață

Cum ne-am putea imagina bucuria copleșitoare, fiorul de admirație pe care desigur că le-a simțit Maria atunci când a ajuns la convingerea că Isus, cu adevărat, trăiește iarăși? Moartea viselor ei nu însemnase moartea făgăduinței lui Dumnezeu. Cu ochii minții, ne-o putem imagina sărind și tresăltând ca un copil. Toate întrebările și învinuirile din inima ei au dispărut. În locul lor, ea trăiește o pace profundă, mai adâncă și mai liniștită decât orice cunoscuse vreodată.

Întâlnindu-se în mod regulat cu apostolii și cu ceilalți credincioși,

Maria le-a ascultat istorisirile, a cercetat Scripturile către care Domnul Isus le îndreptase atenția și s-a rugat pentru înțelepciunea și călăuzirea Lui. Inima i-a fost inundată de o înțelegere tot mai clară a faptului că moartea Fiului ei, departe de a semna eșecul făgăduințelor lui Dumnezeu, realizase de fapt biruința supremă, mântuirea din moarte. Nici măcar vestea că El Se înălțase pe norii cerului nu o înspăimântă. Se bucură, pentru că El putea să-și ia locul alături de Tatăl Lui cel adevărat, făcând disponibilă această

Moartea viselor Mariei nu a însemnat moartea făgăduinței lui Dumnezeu.

viață fără sfârșit pentru fiecare persoană care vine la El, în credință. Maria nu știa ce îi rezervă viitorul, dar Domnul Isus le dăduse făgăduința că va fi cu ei în toate zilele, iar triumful morții Sale și speranța Duhului Său i-a încredințat că voința Lui va triumfa. Așa făgăduise El.

Lupta prin care Maria a trecut în acele zile întunecate, când speranța ei era pusă la grea încercare, apoi spulberată complet, este o luptă prin care fiecare credincios trebuie să treacă, într-o măsură mai mare sau mai mică. Așa cum i-a vorbit Mariei prin îngerul Său, Dumnezeu a declarat că ne păstrează și nouă favoarea, harul Său. Așa cum a procedat cu Maria, El ne-a chemat și pe noi să avem un loc special în slujirea Sa. La fel ca în cazul Mariei, vor exista și în viața noastră momente când situațiile în care El ne conduce vor părea complet absurde, privite dintr-o perspectivă pământească.

În acele momente, nu avem nicio altă soluție decât să abandonăm zadarnicele noastre încercări de a ne conduce singuri viața și să renunțăm la orice avantaj pământesc, pe care considerăm că avem dreptul să îl pretindem. Doar în acest vid, al

capitulării în fața Domnului nostru care a murit și a înviat, putem găsi adevărata pace și libertate. Numai în El putem găsi iertarea completă și iubirea nemărginită, după care tânjește inima noastră.

Să continuăm să ne prindem de speranța noastră, în prezența vie a Domnului Hristos, atunci când loialitatea noastră față de El pare să ne aducă doar sărăcie și suferință. Să ne prindem de speranța noastră, în prezența Lui, atunci când lucrul pe care l-am început pentru El este înglodat în eșec și disperare. Iubirea Sa ne cuprinde; brațul Lui ne întărește. Iar în dimineața venirii Sale, când Îl vom vedea față în față, vom ști că a meritat.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Prima venire a Domnului Isus a fost profetizată cu generații întregi mai înainte. Și totuși, atunci când a avut loc, majoritatea celor din poporul lui Dumnezeu au fost luați prin surprindere. De ce? Enumerați cinci motive. Prezentați cinci remedii care vor împiedica să se întâmple același lucru cu aceia care așteaptă cea de-a doua venire a Domnului Isus.
2. În ce privințe este Maria un model pentru noi? Cum reflectă experiența ei experiența noastră?
3. Copiii lui Dumnezeu li se cere adesea să sufere durere sufletească într-o măsură mai mare sau mai mică. Ce lecții din viața Mariei ne vor ajuta să rezistăm în încercări?

Teresa Reeve este profesor asistent de Noul Testament la Seminarul Teologic Adventist, Universitatea Andrews, SUA.

Pavel: *Speranța trăită*

Speranța poate fi atât un cuvânt, cât și o realitate.

GABRIELE STANGL

Chiar după ce am ajuns acasă, la sfârșitul unei lungi zile la serviciu, am primit vestea că Susana murise. Era așa de tânără! Și vestea era atât de neașteptată! Asistenta de pe secție mi-a spus că totul se întâmplase înainte de a fi avut posibilitatea să mă contacteze. „Ar fi trebuit să vezi cât de fericită arăta! Niciodată nu am văzut un muribund care să zâmbească atâta!”

Amintiri din ultimele șase săptămâni mi-au trecut prin minte în câteva secunde. Susana era puternică. Cu toate acestea, într-un timp scurt, cancerul s-a răspândit în tot corpul. Fiind ea însăși asistentă medicală, știa că diagnosticul era nefavorabil. Însă ea și-a pus încrederea în Dumnezeu în mod conștient, fiind dispusă să accepte planurile Sale pentru ea, oricare ar fi fost acestea. Un serviciu de ungere, multe discuții cu pastorul și convorbiri telefonice ocupaseră ultimele câteva săptămâni. Era clar că ea nu va lăsa ca boala să o doboare – ba din contră – și eram recunoscători. Susana a ajuns de neclintit în speranța învierii; nimic nu-i aducea o mângâiere mai mare. În starea ei fără speranță, ea a devenit un far al speranței. Moartea ei a demonstrat cum harul și iubirea lui Dumnezeu ne întăresc. Ea avea o pace cu Dumnezeu care stă la îndemâna tuturor celor care se afundă în harul lui Dumnezeu, care ne face neprihăniți înaintea Sa, prin Domnul Hristos. Pentru Susana, făgăduințele lui Dumnezeu erau o certitudine absolută.

Speranța: un studiu de caz

Apostolul Pavel a exprimat bine experiența creștinilor în această lume a păcatului și a morții: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar

biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Rom. 5,3-5).

Orice om care face o asemenea declarație trebuie să fi avut anumite experiențe în aceste domenii. Saul, plin de credință, ducea o viață „neprihănită”, făcea mari eforturi, ca să fie drept înaintea lui Dumnezeu. El era „Evreu din Evrei; în ce privește Legea, Fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea, pe care o dă Legea, fără prihană” (Fil. 3,5.6).

Dar, pe drumul spre Damasc, s-a întâmplat ceva care i-a transformat viața complet: Saul L-a întâlnit pe Domnul Isus.

Slava care Îl înconjura pe Fiul lui Dumnezeu l-a orbit. Dar înțelegerea i-a fost iluminată cu o asemenea strălucire și claritate, încât a avut posibilitatea să-și dea seama cât de importantă era atitudinea lui față de Isus Hristos. El și-a dat seama că numai Domnul Hristos poate să-l elibereze de povara păcatului; numai Domnul Hristos poate să-i înnoiască viața și să-i dea scopuri noi pentru viața sa pe pământ. A fost cuprins de disperare când s-a gândit la tot ce le făcuse acelora care Îl urmau pe Domnul Hristos, dar speranța a răsărit atunci când a meditat la Cel Răstignit, care înviase din morți și îi dăduse nădejdea vieții veșnice. De atunci, el nu a vrut să știe altceva „decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Cor. 2,2).

Pe drumul către Damasc Saul a fost transformat în Pavel; a fost transformat într-o făptură nouă. Vestea bună pe care a descoperit-o a fost aceea că Domnul Hristos îi furnizase deja ceea ce avea nevoie, că putea face față viitorului său cu încredere, ca un copil prea iubit și răscumpărat al lui Dumnezeu.

Atunci când Domnul Isus ne întâlnește, când ne atinge inima, toate lucrurile se schimbă. Deodată înțelegem prin

credință că Dumnezeu S-a făcut asemenea nouă în Isus Hristos. El a plătit pentru păcatele noastre pe cruce. Dar a înviat! Isus trăiește! Această cunoaștere nu era ascunsă de Pavel. El și-a predat viața din toată inima Domnului său și s-a alăturat credincioșilor care l-au ajutat și l-au susținut în noua lui viață. Primii creștini i-au întărit credința lui Pavel, i-au vorbit despre Domnul Hristos și despre iubirea Sa și l-au ajutat în multe feluri să rămână neclintit.

Speranța și biserica

Speranța are nevoie de o bună temelie pentru a nu slăbi sau a da greș. În lucrarea mea cu femeile care vor să-și abandoneze copiii după ce i-au născut, am fost confruntată în mod repetat cu acest fapt. Nu este suficient că au găsit un loc unde pot să vorbească despre problemele lor sau că au găsit pe cineva în care pot avea încredere. Ele au nevoie de o temelie solidă, de o prietenie capabilă să le susțină prin cuvinte și fapte; de cineva dispus să le ajute să găsească sprijinul de care au nevoie și să le ofere un loc de siguranță și de îngrijire în momente de nesiguranță.

Am avut posibilitatea să ajutăm o femeie care, după ce născuse, își abandonase copilul, apoi s-a întors pentru a-l lua acasă. Un an mai târziu, mi-a spus: „Acum am curaj și încredere pentru viața mea. Am speranță, și astăzi sunt puternică, mai puternică decât oricând”.

Oamenii care se află la începutul credinței au nevoie de alți creștini care, prin experiențele lor în credință, pot să-i încurajeze și să-i întărească. Speranța privește spre viitor, dar rădăcinile ei sunt în trecut și în prezent. Speranța trebuie să fie trăită și cei mai mulți dintre noi ajungem maturi prin experiență. Pentru că Îl cunoaștem pe Dumnezeu și pentru că am avut experiențe cu El, suntem în stare să recunoaștem iubirea și purtarea Lui de grijă în viața noastră zilnică. Ne putem bizui totdeauna pe făgăduințele Sale, chiar și în nesiguranța viitorului.

Pavel a trăit experiența aceasta. Anania a venit, la porunca Domnului Isus, ca să aibă grijă de el (Faptele 9,10-19). Prin Anania, Domnul Isus i-a adus la cunoștință lui Pavel cel slăbit, suferind și orbit, ce lucruri mari are în vedere pentru el (Fapte 22,12-16). Prin Anania, Dumnezeu i-a dat

lui Pavel o nouă perspectivă pentru viață, l-a umplut cu Duhul Sfânt și l-a echipat pentru slujirea Sa. Ținta lui Pavel, aceea de a fi cu Isus, a constituit forța călăuzitoare a lucrării lui. Năzuința aceasta i-a dat tăria care să-l poarte prin cele mai dificile experiențe ale sale. Domnul Isus, și nimeni sau nimic altceva, a fost baza nădejdiei lui bine întemeiate. Când i s-a descoperit că va suferi mult pentru Numele Domnului Hristos (Faptele 9,16), Pavel nu a respins chemarea. Din contră, aceasta l-a făcut să se afunde și mai mult în Cuvântul lui Dumnezeu. El scria: „Dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă” (Fil. 3,13.14).

Speranța privește spre viitor, dar rădăcinile ei sunt în trecut și în prezent.

Acesta este Pavel pe care îl cunoaștem: bucuros, plin de speranță, în stare să suporte suferința, puternic, răbdător, plin de puterea Duhului Sfânt. Un om care se consacra pe deplin și din toată inima lui Dumnezeu și care poate și astăzi să ne aducă mângâiere și să ne dea încredere prin cuvintele sale: „Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruțiți în rugăciune” (Rom. 12,12). Pavel apelează la noi peste milenii. El, care a cântat imnuri de laudă în timp ce se afla în lanțuri și în cele mai mari dificultăți, scria: „Am în Dumnezeu nădejdea aceasta... că va fi o înviere a celor drepți și a celor nedrepți” (Faptele 24,15). Lumina pe care a văzut-o atunci când s-a întâlnit cu Domnul Isus a devenit puternica lui convingere că „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Rom. 8,18).

Speranță pentru astăzi

O distinsă doamnă în vârstă a spus înainte de a fi operată: „Nu-mi este frică de această operație. M-am așezat în

măinile lui Dumnezeu, acolo unde am stat toată viața. Mi se va da un anestezic și voi adormi. Când mă voi trezi, voi vedea fie fața asistentei, fie chipul drag al Mântuitorului meu. Cum ar putea să-mi fie frică?”

Pavel cunoștea și el această siguranță în Domnul Hristos. Călătoria speranței, în care se angajase, prin această lume și-a atins punctul culminant la sfârșitul vieții sale, atunci când a scris: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în 'ziua aceea', Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 4,6-8).

Pavel ar fi de acord cu versurile marelui imn adventist, care ar trebui să constituie declarația fiecărui adventist aflat în viață: „Sfântă speranță în inimă purtăm!”

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Ce persoană din viața ta a fost un model de speranță în Domnul Hristos? Cum a fost demonstrată nădejdea acelei persoane?
2. Descrie pe scurt procesul prin care ai ajuns să înțelegi că dreptatea ta înaintea lui Dumnezeu depinde de credința ta în neprihănirea Domnului Hristos și nu în neprihănirea ta proprie.
3. Cum pot creștinii de aici și acum să-și demonstreze speranța vieții veșnice? Ce forme trebuie să ia această speranță? Menționați cel puțin cinci.

Gabriele Stangl este capelanul principal al Spitalului Adventist Waldfriede, Berlin, unde a înființat primul Program pentru Copiii Abandonați.

Ioan: Speranța revelată

*În mijlocul exilului și al singurătății,
apostolul descoperă speranță pentru noi toți.*

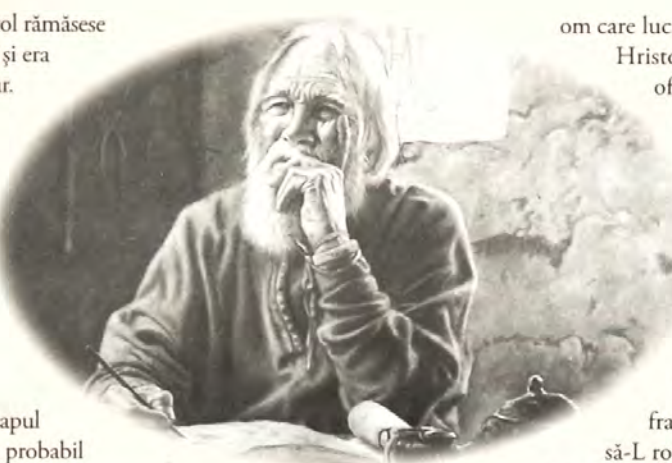
JAMES CRESS

Bătrânul apostol rămăsese cel din urmă și era absolut singur. Avea aproape 100 de ani și toți colegii lui dispăruseră. Fratele său Iacov fusese martirizat, primul dintre cei 12 apostoli care avea să moară pentru credință. Pavel fusese decapitat. Petru fusese crucificat cu capul în jos. Iar Toma dispăruse, probabil tocmai în India, în Orient. Cine știa unde muriseră toți ceilalți?

Acum, la aproape 70 de ani după învierea Domnului, Ioan, singurul apostol rămas în viață, era exilat pe insula Patmos, un strat noduros de roci vulcanice ieșite la suprafață, situat la o depărtare de câțiva kilometri de țărmurile Asiei Mici, în Marea Egee, un loc pentru deținuți. Fiind prea în vârstă pentru un lagăr de muncă, el se afla acolo – nici măcar romanii cei duri nu se așteptau ca un om atât de înaintat în vârstă să muncească mult. Ei l-au abandonat pur și simplu, lăsându-l cu amintirile și cu dorințele lui arzătoare.

Având o memorie ascuțită, Ioan putea să-și amintească bine cum el și Andrei îl ascultaseră pentru prima dată pe Ioan Botezătorul predicând despre Răscumpărătorul care urma să vină; cum se înrolase la început în lucrarea Domnului Isus, și cum apoi, împreună cu fratele său Iacov, cu Petru și cu Andrei, au urmat invitația de a fi discipoli ai Săi, cu normă întreagă – atunci când Mântuitorul i-a chemat să-și părăsească mrejele și să fie pescari de oameni.

Cu remușcare, Ioan putea să-și aducă ușor aminte de nerăbdarea sa de la început, când vedea că Împărăția, pe care era atât de sigur că Isus trebuia să o întemeieze rapid, înainta extrem de lent. Era nerăbdător să dărâme orice obstacol sau să înfrângă orice inamic care stătea în calea rapidei ascensiuni la putere a Domnului. Ioan își manifestase caracterul impetuos în mai multe ocazii, precum aceea când îl muștrase pe un

om care lucra în Numele Domnului Hristos, fără să fi primit în mod oficial calitatea de ucenic al Său (Luca 9,49). Sau atunci când l-a recomandat Domnului Hristos să poruncească să se coboare foc din cer pentru a-i nimici pe cei care Îi respinseseră solicitarea de a găzdui la ei (versetele 52-56). Ioan nu ezitase să-și susțină propria promovare, atunci când el și fratele lui și-au îndemnat mama să-L roage pe Isus să-i desemneze pe ei în cele mai înalte posturi și să le atribuie lor cele mai substanțiale onoruri în împărăția despre care credeau că este atât de aproape.

Dar împărăția nu venise. Până și rugăciunea Domnului, „Vie Împărăția Ta”, rămănea încă fără răspuns. Și nimeni nu avea nevoie să privească mai departe decât peste marea cea moartă, ca să își dea seama că voința lui Dumnezeu pe pământ nu era încă împlinită. Altfel, Ioan n-ar fi fost izolat ca să o ducă de azi pe mâine în exil, când putea să predice și să-i învețe pe oameni în bisericile de pe continent, unde slujise în mod credincios.

Caracterul lui Ioan fusese înmuiat, supus, transformat. Cel care era mereu gata de război, devenise pastorul amabil care Îl iubea pe Domnul Isus mai presus de orice și îi iubea adânc pe copiii Săi. De fapt, tocmai aceasta făcea exilul pe Patmos atât de supărător – despărțirea de poporul lui Dumnezeu. Cât de mult dorea el să predice, să învețe, să încurajeze, să viziteze, să boteze și să clădească și să întărească bisericile! Dar nu avea să fie așa. Credincioșii erau acolo, iar el, aici. Era absolut singur... și se simțea izolat.

Deși încrederea lui n-a șovăit niciodată, era ușor ca Ioan să se incline în direcția îndoielii, întrebându-se dacă nu cumva Isus Își uitase făgăduințele de a Se întoarce. Ioan își aducea aminte de asigurări puternice, pline de mângâiere, precum acestea: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14,3) și: „Acum voi sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși” (Ioan 16,22).

Rămânea totuși realitatea. Isus nu revenise. Cu fiecare zi, Ioan rămânea tot mai singur. Nu venea nimeni, nu-l vizita nimeni.

Apoi, într-o zi, s-a întâmplat: a venit Isus. Era o zi de Sabat, și Ioan se afla într-o profundă comuniune cu Duhul Sfânt, meditând la ziua Domnului și la fericita nădejde, când toate lucrurile bune vor fi restaurate. „În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: ‘Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte Biserici!’” (Apoc. 1,10.11).

Domnul Isus Își respectase făgăduința! Revenise! Strigătul inimii însingurate a lui Ioan fusese auzit și primise răspuns. Isus era acolo. Închisoarea de pe acea insulă stearpă a fost transformată imediat într-o catedrală a paradisiului, datorită prezenței Domnului Isus. Încercările și necazurile care îi legau corpul și îi încovoiau spiritul au fost uitate în prezența Domnului său. În bucuria copleșitoare de a-L vedea încă o dată pe Isus, nu și-a mai adus aminte de lungii ani de trudă și dificultăți! Iar Isus a adus vești bune; nu doar pentru Ioan, ci pentru toți copiii lui Dumnezeu de pretutindeni. Domnul Isus i-a arătat lui Ioan adevăruri uimitoare și l-a mandatat să le scrie și să le trimită bisericilor. Vști bune. Vști ale Evangheliei. Vști despre venirea Sa.

Nu știm cât timp a rămas Domnul Isus cu Ioan în acel Sabat pe Patmos. Nu știm dacă întregul mesaj i-a fost transmis într-o singură viziune sau dacă i-a fost comunicat în mai multe ocazii și de-a lungul mai multor vizite. Ceea ce știm cu adevărat este că Ioan și-a luat încă o dată pana și a început să scrie Cuvântul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu.

Având avantajul de a fi trăit o parte din istoria extrem de dramatică a marii lupte, la data când scria cartea Apocalipsa, Ioan își putea aduce aminte cu ușurință cum Satana fusese înfrânt, iar demonii fuseseră supuși prin puterea lui Isus. Dar faptul că scria despre viitoarele veacuri întunecate și despre fapte și mai întunecate ar fi putut foarte bine să-l copleșească pe bătrânul apostol, în timp ce contempla apropiatul triumf al răului asupra

binelui și al urii asupra iubirii. Fiare și demoni aveau să conspire împreună cu puterile și cu stăpânirile omenești, ca să întroneze răul și să scoată neprihănirea din inimile oamenilor. Însă, prin toate acestea, poporul lui Dumnezeu, biziindu-se pe Cuvântul Său și fiind imputernicit de Duhul Sfânt, va fi pregătit pentru revenirea Fiului lui Dumnezeu. Domnul Isus va veni iarăși. Împăratul împăraților! Domnul domnilor! Creator, Răscumpărător, Restaurator, Prieten!

Apoi, într-o zi, viziunea s-a terminat. Nu mai era nimic de scris. Făgăduințe, prevestiri, profeții, pregătiri. Tot ceea ce i se poruncise lui Ioan să comunice a fost încheiat și pregătit, pentru ca să avertizeze

Strigătul inimii însingurate a lui Ioan fusese auzit și primise răspuns. Isus era acolo.

bisericile, întocmai așa cum avea să avertizeze și lumea.

Viziunea urma să-și atingă punctul culminant într-un triumf glorios al iubirii lui Dumnezeu. Atacurile răului vor fi înfrânte în biruința Domnului Hristos. Încă o dată, armonia va fi redată Universului. Dumnezeu și omenirea vor fi reuniți într-o relație neîntreruptă, de-a lungul întregii veșnicii. Speranța va străluci tot timpul, până când fericirea va fi realizată pe deplin.

„Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărați în vecii vecilor” (Apoc. 22,3-5). Gândiți-vă la aceasta: nu va mai fi păcat; nu va mai fi tristețe; nu va mai fi moarte, durere, lacrimi sau despărțire. Nu va mai fi noapte!

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul... Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” (versetele 12-16).

Apoi mesajul se încheie. Cel care confirmă aceste lucruri spune: „Da, Eu vin curând”. Amin! Vîno, Doamne Isuse!” (versetul 21).

Dar observați cu atenție că mai există un verset. Cartea nu se termină cu strigătul inimii însingurate – „Amin! Vîno [repede], Doamne Isuse!” Cartea se încheie cu viziunea că alți oameni, dincolo de timpul prezent – oameni din alte secole și din alte locuri – o vor auzi, de asemenea, și o vor primi cu drag. Iar acelor persoane din toți anii următori și din orice loc, solitarul apostol Ioan – acum încurajat și reînnoit prin vizita personală a Domnului Isus în exilul său retras – le oferă speranță pentru călătorie:

„Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin!” (versetul 21).

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Cum ți-a descoperit Domnul Isus speranța în momente de singurătate sau în situații descurajatoare?
2. Ce aspecte din descoperirea lui Ioan putem împărtăși pentru a ne încuraja unii pe alții atunci când răul pare a ieși victorios?
3. Ce persoană din viața ta are nevoie să audă speranța care a fost descoperită prin Ioan în cartea Apocalipsa?

*Jim Cress este secretarul
Asociației Pastorale
în cadrul Conferinței
Generale.*

Isus: *Speranța noastră cea vie*

Oricare ar fi obstacolele, putem să privim dincolo de noi înșine, la El.

ELLEN WHITE

Si, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,14-16).

În timp ce treceau prin pustie spre Canaan, copiii lui Israel au adus asupra lor judecățile lui Dumnezeu prin murmurare și nemulțumire. Au fost mușcați de șerpii înfocați, veninoși, din pustie și au fost loviți cu moartea. Un sol a trecut prin tabără cu vestea că se oferea un remediu. Potrivit îndrumării date de Domnul Hristos, a fost înălțat un șarpe de aramă, iar aceia care erau dispuși doar să privească la el urmau să fie vindecați.

Când [această solie] a fost anunțată, unii dintre cei bolnavi și muribunzi nu au primit-o. Ici și colo, prin toată tabăra, erau auzite cuvintele: „Este imposibil ca eu să fiu vindecat, pentru că mă aflu într-o stare atât de teribilă. Cei care nu se află într-o stare atât de gravă ca a mea, probabil că pot să privească și să trăiască”. Alții au considerat că dețin ei înșiși un remediu propriu, care putea să vindece mușcătura otrăvitoare a șarpelui; dar numai aceia care au acceptat solia și au privit la șarpele de aramă au fost vindecați. Șarpele acesta îl reprezenta pe Domnul Hristos.

Omul este otrăvit prin păcat; dar, în Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, a fost furnizat un remediu pentru omenirea căzută. Orice speranță de mântuire pe care o avem, în afară de Domnul Hristos, este o nădejde deșartă. Nu putem să-L dezonorăm pe Mântuitorul nostru mai mult decât o facem atunci când ne îndoim că El ne va mântui. Oricare ar fi fost viața noastră de fărâdelege, oricât de adâncă ar putea fi pata păcatului nostru, există Cineva care este în stare să-i mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care se apropie de Dumnezeu prin El.

Domnul Isus este remediu pentru păcat. Putem avea intelect, dar inteligența omenească nu poate inventa nici un

mijloc de mântuire; putem avea averi pământești, dar acestea nu vor asigura un preț de răscumpărare pentru păcatul sufletului nostru. Mântuirea este darul lui Dumnezeu prin Domnul Hristos, și făgăduința este: „Oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Credința doar cu numele nu este suficientă

Nu este suficient să avem o credință doar cu numele. Trebuie să avem acea credință care își va însuși puterea dătătoare de viață pentru sufletele noastre. Noi suferim o imensă pierdere, pentru că nu exercităm credința simplă, vie în Domnul Hristos. Trebuie să fim în stare să spunem: „El este Mântuitorul meu; El a murit pentru mine; eu privesc la El ca la Mântuitorul meu desăvârșit și trăiesc”. Trebuie să privim la Domnul Hristos în fiecare zi. Să îl considerăm Exemplul nostru în toate lucrurile. Aceasta înseamnă credință.

Noi îl onorăm pe Domnul și Stăpânul nostru atunci când ne punem toată încrederea în El. Dacă nu avem încredere în solia pe care El ne-a trimis-o, ne vom afla într-o situație asemănătoare aceleia a israeliților care au fost mușcați de șerpii înfocați, dar care nu au vrut să privească și să trăiască. Dacă o acceptăm, solia de iubire care a ajuns la noi în invitații, indemn și muștrare se va dovedi a fi viață și vindecare pentru sufletele noastre.

Nu trebuie să fim satisfăcuți cu nimic mai puțin decât cu o strânsă legătură cu Domnul Hristos. Libertatea și mântuirea ne sunt oferite și trebuie să ne prindem de făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu printr-o credință vie. Dar, dacă noi credem doar parțial, dacă nu demonstrăm în experiența noastră puterea credinței vii, care lucrează prin dragoste și curăță sufletul, nu vom corespunde așteptării Domnului și Stăpânului nostru. Domnul Isus spune: „Fără Mine, nu puteți face nimic”, dar, dacă El rămâne în noi și noi în El, putem face toate lucrurile prin puterea tăriei Sale. Trebuie să ne încredem în El așa cum un copil se încrede

în părinții lui pământești. Să simțim o asemenea iubire față de El, încât să nu putem să-I trădăm încrederea în noi, ori să manifestăm neîncredere în El în vreo împrejurare. Trebuie să avem o cunoaștere a adevărului așa cum este el în Isus.

Trebuie să fim la fel ca femeia aceea bolnavă, care și-a făcut loc prin mulțime, ca să se atingă de poala hainei Domnului Hristos. Ea nu s-a atins într-un mod nepăsător; a fost atingerea credinței; pentru că din Domnul Hristos a ieșit o putere și a vindecat-o.

Deși mulțimea se îngărâdea în jurul Său, Mântuitorul a recunoscut atingerea credinței. El S-a întors și a întrebat: „Cine s-a atins de Mine?... Femeia, când s-a văzut dată de gol, a venit tremurând, s-a aruncat jos înaintea Lui și a spus, în fața întregului norod, din ce pricină se atinsese de El și cum fusese vindecată numaidecât. Isus i-a zis: 'Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace'" (Luca 8,45-48). (*Signs of the Times*, 10 martie 1890)

Isus le-a adus speranță celor fără speranță

Există momente când Domnul Isus ar vrea să le spună aceloră din serviciul Său ale căror energii au fost suprasolicitate: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin" (Marcu 6,31). Avem relatarea că, într-o ocazie, după o zi de trudă neîncetată, Răscumpărătorul nostru S-a culcat și a adormit adânc într-o barcă de pescari, având drept pernă un colac de frânghie. Natura Sa umană istovită avea mare nevoie de odihnă și de somn...

Priviți-L pe Mântuitorul! Cât de presante erau trebuințele care cereau

intervenția Sa! Ocaziile de învățare în Templu, de vindecare în Templu, de explicare a Scripturilor pe străzi, pe marginea drumului, în călătoriile Sale retrase — aceste motive atât de importante nu-l mai lăsau deloc timp pentru odihnă.

o cale pentru scăparea noastră. Trebuie ca fiecare dintre noi să ne prindem de speranța care ne este pusă înaintea în Evanghelie, dacă vrem să avem viața veșnică. Trebuie să te întrebi: „Cât de mult sunt eu dispus să sacrific de dragul adevărului?" Înainte de a răspunde la această întrebare, aș vrea să-ți îndrept atenția la viața și sacrificiul Domnului Isus pentru tine. Când

Îl vezi înălțat pe crucea de pe Golgota pe Acela pe care păcatele tale L-au străpuns, în căința sufletului vei depune totul la picioarele Sale. Când ne aducem aminte cât de mult a costat mântuirea noastră, putem fi siguri că viața veșnică merită totul.

Satana va veni în multe feluri ca să îndepărteze sufletul de Domnul Hristos, prin ispite. Mai întâi, îți va spune că ești destul de bun prin tine însuși; că nu ai nevoie să fie făcută pentru tine o lucrare de reformare. El îți va sugera că nu ai făcut decât câteva greșeli în viață, și că acestea pot fi compensate prin binele pe care l-ai făcut. Dacă ai trăit o viață așa cum ar vrea Satana, aceasta ar fi ca un lanț cu verigi slabe în el, total lipsit de valoare. Un singur păcat de care nu te-ai căit este suficient pentru a închide porțile cerului în fața ta. Pentru că omul nu poate fi mântuit având o singură pată a păcatului asupra lui, de aceea a venit Domnul Isus ca să moară pe crucea de pe Golgota. Singura ta speranță este să privești la Domnul Hristos și să trăiești. El a venit să-i mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la El; și este pe deplin în stare să desăvârșească tot ceea ce a început să facă pentru tine. El ne va ridica din degradarea în care am căzut din cauza păcatului. (*Signs of the Times*, 17 martie 1890)

I se făcea milă de cei asupriți, îi mângâia pe cei care plângeau, le aducea speranță celor fără speranță, vindeca cicatricile și rănilor produse de păcat. El mergea din loc în loc făcând bine. (*Manuscript Releases*, vol. 10, p. 349, 350)

Creștinul nu trebuie să trăiască pentru viața aceasta prezentă. Trebuie să privim la Domnul Isus, care, printr-o moarte rușinoasă, a construit

Isus, Mijlocitorul nostru

Când te apropii de crucea de pe Golgota, acolo se vede o iubire care este fără egal. Când prin credință înțelegi însemnătatea acestui sacrificiu, te vezi drept păcătos, condamnat de către o lege călcată. Aceasta înseamnă pocăință. Când vii cu inimă umilă, găsești iertare, pentru că Domnul Isus Hristos este înfățișat stând permanent la altar, prezentând în mod solemn jertfa pentru păcatele lumii. El este un slujitor al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Dumnezeu.

Umbrele ceremoniale ale sanctuarului iudaic nu mai au nici o putere. Nu mai trebuie să fie făcută o ispășire simbolică, zilnic și anual, însă jertfa de ispășire printr-un mijlocitor este esențială din cauza comiterii continue a păcatelor. Domnul Isus mijlocește în prezența lui Dumnezeu, prezentând sângele Său vărsat, ca miel înjunghiat. Domnul Isus prezintă sacrificiul adus pentru fiecare călcare de lege și pentru fiecare deficiență a păcătosului.

Hristos, Mijlocitorul nostru, și Duhul Sfânt mijlocește încontinuu în favoarea omului, dar Duhul nu pledează pentru noi așa cum o face Domnul Hristos, care prezintă sângele Său, vărsat de la întemeierea lumii; Duhul lucrează asupra inimilor noastre, dând naștere la expresii de rugăciune, căință, laudă și recunoștință. Recunoștința care se revarsă de pe buzele noastre este rezultatul faptului că Duhul Sfânt atinge corzile sufletului în amintiri sfinte, trezind muzica inimii:

Serviciile religioase, rugăciunile, lauda, mărturisirea în căință a păcatului se înalță de la adevărații credincioși la fel ca tămâia spre Sanctuarul din cer, dar, trecând prin canalele contaminate ale naturii umane, ele sunt atât de întinate, încât, dacă nu sunt curățite cu sânge, nu pot avea niciodată valoare în fața lui Dumnezeu. Ele nu se înalță într-o puritate imaculată, iar dacă Mijlocitorul, care stă la dreapta lui Dumnezeu, nu prezintă și nu purifică totul prin neprihănirea Sa, nu pot fi primite de Dumnezeu. Toată tămâia din tabernacolele pământești trebuie să fie înmuiată cu stropii curățitori ai sângelui Domnului Hristos. El ține înaintea Tatălui cădelnița propriilor Sale merite, în care nu există nici o urmă

de contaminare pământească. El adună în această cădelniță rugăciunile, lauda și mărturisirile poporului Său și, împreună cu acestea, Își pune propria Lui neprihănire fără pată. Apoi, înmiresmată cu meritele împăcării săvârșite de către Domnul Hristos, tămâia se înalță înaintea lui Dumnezeu într-un tot și complet acceptabilă. (*Selected Messages*, cartea 1, p. 343, 344)

Satana încearcă să se așeze între noi și Domnul Hristos, dar noi trebuie să-l facem să se retragă, vorbind despre credință și preamărind puterea lui Isus

*Nu este suficient să
avem o credință doar
cu numele. Trebuie să
avem acea credință
care își va însuși
puterea dătătoare de
viață pentru sufletele
noastre.*

de a ne mântui. Să pășim înainte fără întârziere. Să arătăm că nu ne temem să ne încredem în Mântuitorul nostru, în întuneric, ca și în lumină...

Speranță în apropiata revenire a Domnului Hristos

Isus te iubește, iar atunci când vin încercări asupra sufletului tău, și cu siguranță vor veni, trebuie să te afli adesea cu Dumnezeu în rugăciune. Vrajmașul poate să-ți spună că Dumnezeu nu te va auzi; dar tu trebuie să ai încredere în făgăduința Sa, că El va auzi rugăciunea sufletului tău. Rugăciunile tale să se înalțe continuu la Domnul Isus și crede că El te ascultă, că te va auzi și te va scăpa din orice încercare și ispită. Apostolul spune: „Pentru că încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos” (1 Petru 1,7). (*Signs of the Times*, 17 martie 1890).

Venirea Domnului a fost în toate veacurile nădejdea urmașilor Săi

adevărați. Făgăduința revenirii, dată de Mântuitorul la despărțirea de pe Muntele Măslinilor, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplându-le inimile de o bucurie și o nădejde pe care suferința nu le putea stinge și nici încercările nu le puteau umbri. În mijlocul suferinței și al persecuției, „arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” a fost „fericita nădejde” (Tit 2,13).

„Pe Patmosul cel stâncos, ucenicul iubit a auzit și el făgăduința: 'Da, Eu vin curând', iar răspunsul lui plin de adorare dă glas rugăciunii bisericii, de-a lungul peregrinării ei: 'Amin! Vino, Doamne Isuse!' (Apoc. 22,20)". (*Tragedia veacurilor*, Casa de Editură „Viață și Sănătate”, București, 1997, ed. a IV-a, p. 308)

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Autoarea spune: „Orice speranță de mântuire pe care o avem în afară de Domnul Hristos este o nădejde deșartă”. Cum înțelegi importanța acestei declarații pentru biserică în general și pentru tine în mod personal?
2. Care este mesajul acestei prelegeri pentru: (a) cei care se simt neprihăniți și mulțumiți de ei înșiși, și (b) cei care au un sentiment cronic de nevrednicie? Care este atitudinea sănătoasă pe care trebuie să o avem?
3. Cum îți influențează viața solia celei de-a doua veniri, în calitate de creștin? Cât de personal este acest eveniment pentru tine?

*Ellen White a fost unul
dintre pionierii Bisericii
Creștine Adventiste de
Ziua a Șaptea.*

*Lucrarea ei continuă
să fie un glas profetic în
Biserica Adventistă.*

Dumnezeu: Temelia speranței care nu înșală

TEODOR HUȚANU

Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuîți. (Romani 5,5-6)

Portul speranței

Chiar de la început, nota dominantă a capitolului 5 al Epistolei către Romani este bucuria supremă a siguranței aflate în prezența lui Dumnezeu. Pacea mântuirii, adusă prin credința în meritele morții Domnului Hristos, reprezintă o „intrare în starea de har” (Rom. 5,1). Imaginea sugerată de apostolul Pavel este aceea a intrării în prezența unui rege sau a marinarilor amenințați de furtună, care ajung în siguranța unui port.

În anul 2006, diverse speranțe au atras în diferite direcții călătoria noastră creștină. Astăzi suntem în locul de unde putem vedea că nimic nu se poate compara cu „nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Rom. 5,2). Aproximarea deplină de Dumnezeu, așteptată la revenirea Domnului Isus, este ținută vie prin umblarea cu Dumnezeu în mijlocul necazurilor: „ne bucurăm chiar și în necazurile noastre” (Rom. 5,3). Cuvântul original pentru „necazuri” înseamnă „presiuni”. Viața de credință se aseamănă cu o navigare printre valurile necazurilor, persecuțiilor, durerii și descurajării.

Cât de aproape ne este Dumnezeu pe marea involburată a vieții? Un om foarte ocupat, ajuns la punctul prăbușirii fizice și sufletești, a fost sfătuit să se împrietenească cu Dumnezeu, însă el a răspuns: „Cum să cred în Cineva care este acolo sus? Mai degrabă aș putea să-mi răcoresc sufletul sorbind din Calea Lactee sau dând mâna cu stelele!” Nu este rău să ne îngrozim de o asemenea depărtare de Dumnezeu, însă în același timp nu putem evita întrebarea: Eu și tu, suntem mai aproape de Dumnezeu?

Speranțe înșelătoare

În supermarketul unui oraș intră o persoană care încarcă până la refuz căruciorul de cumpărături. Când îi vine rândul să plătească, aceasta oferă o bancnotă de 1 milion de dolari pentru articolele care totalizau 1873 dolari. Era sigură că putea plăti abundența de produse din cărucior. Mai mult, ar fi trebuit să primească și un rest impresionant: 998 127 dolari! În schimb, a primit o citație la biroul de investigații. Speranța i-a fost trădată de credința într-o bancnotă falsă.

Desigur, cazul pare incredibil, însă la fel de necrezut este și faptul că noi înșine ne agățăm uneori de speranțe false. Cine a auzit de înghețată fără calorii sau de grădină fără buruieni? Și totuși, există creștini fără cunoașterea Domnului Hristos, adventiști fără fericita nădejde, predicatori fără

înțelegerea Cuvântului, religie fără prietenie cu Dumnezeu, convertiri fără Duhul Sfânt și credincioși fără ancoră pe marea credinței. Găsirea terenului solid al speranței care nu înșală este un imperativ care nu trebuie amânat.

Natura lui Dumnezeu – temelia speranței

Creștinii din Roma veneau la credință prin necazuri și încercări severe. Apostolul Pavel nu putea să anunțe încetarea suferințelor, odată cu botezarea noilor convertiți. Dimpotrivă, el caută să-i întărească pentru un climat de ostilitate sporită. Riscurile și nesiguranța puteau fi contrabalansate doar de o speranță puternic ancorată.

Ecolul persecuțiilor vremurilor din urmă răsună și mai clar pentru noi, „peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1Cor. 10,11). Fără a glorifica suferința de dragul suferinței, apostolul Pavel îndeamnă la manifestarea bucuriei, „chiar și în necazurile noastre” (Rom. 5,3). Această stare, pentru a nu reprezenta simptomul unei anomalii, are nevoie de o bază sigură, de o întemeiere pe ceva de neclintit.

Care a fost „atunci” – și este și „acum” – secretul speranței neînfrânte? Prin inspirație divină, apostolul Pavel ne oferă un întreg fundament: dragostea lui Dumnezeu, darul Duhului Sfânt și moartea Domnului

Hristos (v. 5, 6). Speranța creștină nu se sprijină pe iluzii, pe lucruri trecătoare sau valori nesigure. Natura lui Dumnezeu – cel mai sigur adevăr din Univers – este stânca de neclintit a edificiului credinței „date sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3).

Dumnezeu vine mereu spre noi

Din mărturia Sfințelor Scripturi, din observarea istoriei omenirii, precum și din experiența personală reiese cu pregnanță un fapt indiscutabil: Dumnezeu adevărat caută pe orice cale să ne iasă în întâmpinare cu darul speranței. Biblia poate fi privită ca o continuă invitație la dialog, adresată de Dumnezeu oamenilor. Cum răspundem noi? Întoarcem capul, ne îndreptăm în altă direcție, ne închinăm la zei falși, căutând să evităm conversația cu Făcătorul nostru.

Dar El continuă să vină la noi prin patriarhi și profeți, prin evanghelia Sanctuarului și prin darul Legii divine. Apoi, plecându-Se până la umilința extremă, Dumnezeu vine la noi în Fiul – Domnul Isus. Iar noi, după ce am ținut pe cruce pe singurul Său Fiu și am considerat încheiată orice legătură cu Dumnezeu, vedem a treia zi cum Domnul Hristos, înviat, pornește din nou spre noi. Cincizeci de zile mai târziu, după înălțarea Mântuitorului la cer, Dumnezeu nu ne-a lăsat orfani și a venit la noi în persoana Duhului Sfânt, făgăduindu-ne zile și mai glorioase, pe măsură ce secerișul lumii este copt. De aceea, suntem adventiști: pentru că suntem cucerii de fericita speranță a reîntâlnirii cu Dumnezeu.

Acum suntem la finalul unei noi Săptămâni de Rugăciune, însă nu și la finalul conversației noastre cu Dumnezeu. El este bun, iubitor, iertător

și milos, însă este și omniprezent: mereu ne iese înainte și este cu noi pretutindeni. De aceea spune apostolul Pavel:

„dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre”. Locuitorii ținuturilor secetoase își pot imagina deja torențele ploii care risipește viața peste întreaga fire.

Trinitatea: plinătatea Dumnezeirii

Belșugul iubirii divine este vizibil în darurile generoase ale înțelepciunii

„nespus de felurite”, de care am avut parte încă un an. De aceea, „plinătatea Dumnezeirii” nu poate fi redusă la câteva puncte de credință, revizuite și negociate iar și iar pentru simplul fapt că „iudei” le consideră pricină de poticnire, iar „grecii” nebulie. Astfel, în Noul Testament, nu avem raportul unei singure evanghelii, ci patru, pentru a reda mai pe larg

gândurile lui Dumnezeu „de pace, nu de nenorocire”, ca să avem „un viitor și o nădejde” (Ier. 29,11).

Pentru a ne convinge că speranța creștină este una care nu înșală, apostolul Pavel folosește modelul Trinității. El enunță trei argumente – (1) dragostea lui Dumnezeu, (2) Duhul Sfânt care ne-a fost dat și (3) Hristos a murit pentru cei nelegiuți – care au același numitor comun: caracterul lui Dumnezeu.

În mod natural, omul încearcă să convingă prin înfățișare. Îmbrăcămintea, locuința, mașina, anturajul poartă marca prosperității personale și a poziției sociale.

Ca oameni, suferim însă de unilateralitate: avem unele părți „tari”, dar avem și părți „slabe”. La Dumnezeu, toate caracteristicile sunt absolut perfecte. Iubirea Tatălui, jertfa Fiului, darurile Duhului – toate sunt desăvârșite. De aceea speranța clădită pe temelia caracterului divin nu face pe nimeni de rușine.

Dragostea lui Dumnezeu este turnată deplin în inimile noastre prin înțelegerea adevărului despre Trinitatea divină.

Să nu privim acest fundament al credinței ca fiind ceva complicat și neesențial, doar pentru faptul că plinătatea divină depășește capacitatea noastră de cuprindere (Iov 11,7). Trinitatea este răspunsul la căutarea noastră arzătoare de a exprima intensitatea iubirii copleșitoare a lui Dumnezeu. Dumnezeu este iubire; El există în părtășia supremă a iubirii; și El ne iubește și pe noi.

Uneori, auzim spunându-se: „Tu crezi într-un fel, eu cred în alt fel, dar important este că toți credem în același Dumnezeu. Corect?” Greșit! Dumnezeul creștinilor nu este un concept amorf, vag, despre o forță anonimă, arbitrară, care stăpânește peste noi. Creștinii știu că Dumnezeu este Trinitate: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

Noi credem într-un singur Dumnezeu, însă atunci când vedem pe Dumnezeu venind la noi în persoana Domnului Isus, suntem constrânși să ne reformulăm convingerile după statura plinătății Dumnezeului întrupat, a Căruia slavă o primim cu ochii noștri. Cu suspine negărite, Duhul Sfânt continuă să ne îndrepte privirea către Desăvârșitorul credinței noastre, pentru ca să ia chip în noi omul cel nou, „de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efes. 4,24). Lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu asupra noastră poate fi greu de acceptat, greu de descris, la fel cum este însăși natura Sa, dar, prin credință, ajungem să pricepem că mântuirea este numai în singurul Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Aritmetica speranței: iubirea

Trinitatea poate părea ceva greu de pus în creierul nostru. Nu este vorba despre tri-teism, adică despre credința în trei dumnezei. Dumnezeul lui Israel este unul singur. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu reprezintă trei nume pentru aceeași persoană; ele sunt trei nume pentru un singur Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste, iar dragostea vine la noi prin Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Prin Duhul Sfânt, pe care nu dorim să-L înțiristăm de neiertat, dragostea deplină a lui Dumnezeu este turnată deplin în inima mea și inima ta (Rom. 5,5), pentru ca speranța noastră să reziste în „ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă” (Apoc. 3,10). Acest crez și această experiență sunt infinit de costisitoare: „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți” (Rom. 5,6). Valorile supreme merită tratate cu supremă atenție, pentru că de aceasta depinde destinul nostru veșnic (Apoc. 22,18-19).

Să renunțăm la aritmetica omenească, nu doar pentru că Trinitatea depășește logica noastră de creatură, ci pentru că avem nevoie de o altă logică. Este logica credinței, a speranței, a plinătății iubirii, pentru care nu găsești cuvinte să o descrii. Trinitatea ne invită să uităm să numărăm și să ne aducem aminte să iubim. Iubirea este temelia tronului divin. Iubirea este singurul orizont

sigur către speranță – către o speranță care nu înșală pe nimeni. Nicidecum pe cei aleși! (Mat. 24,24).

Biruința speranței

În ultima înclăștare a marii lupte, când diavolul se va arunca în luptă cuprins de o mânie mare, iar rămășița va părea spulberată, speranța va răsări din afara lumii noastre. „În vremea aceea, se va scula marelui voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strămtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta” (Dan. 12,1).

Idolii fac parte din lucrurile create și sunt neputincioși, dar Dumnezeul adevărat vine din cer. El este Aotputernic. El nu se bazează pe altcineva și poate face orice. Intervențiile Sale depășesc rațiunea și aduc lumina speranței în întunericul imposibilului. Este ridicol să torni ulei dintr-un urciur aproape gol, este de neconceput să ieși viu dintr-un cuptor încins sau să dormi nevățat în mijlocul leilor infometate. Credința biruie „nădăjduind împotriva oricărei nădejdi” (Rom. 4,18).

Dumnezeu își păstrează cuvântul

„Vremea cuvenită”, legată de „speranța care nu înșală”, ne întinde un pod indestructibil peste necunoscutul anului care ne stă înaintea. „La vremea cuvenită” (Rom. 5,6), Dumnezeu Și-a păstrat cuvântul, Și-a împlinit făgăduința, și „atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3,16).

Asemenea tuturor oamenilor credinței, fiecare dintre noi are argumentele sale personale că Dumnezeu Își ține cuvântul față de noi. „Vestesc îndurarea Ta, în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Doamne! Nu țin în inima mea îndurarea Ta, ci vestesc adevărul tău și mântuirea Ta și nu ascund bunătatea și credințioșia Ta în adunarea cea mare” (Psalmii 40,9-10). Încurajați de exemplul psalmistului, să ne reamintim chiar acum, la noua hotărâre de har, cât de bun a fost Dumnezeu cu noi! [ocazie pentru mărturie și rugăciune]

Acum este vremea cuvenită

Apostolul Pavel indică „vremea cuvenită: „Pe când eram noi încă fără putere... nelegiuiți” (Rom. 5,6). Dumnezeu iubește și alege oameni imperfecti, ca mine și ca tine. El ne primește așa cum suntem. Dar nu ne lasă așa cum suntem. Dragostea Tatălui, prin puterea Duhului, ne modelează după chipul Fiului. Și pentru că Dumnezeu – Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt – este sfânt și plin de iubire, eu și tu ne putem împărtăși de același caracter.

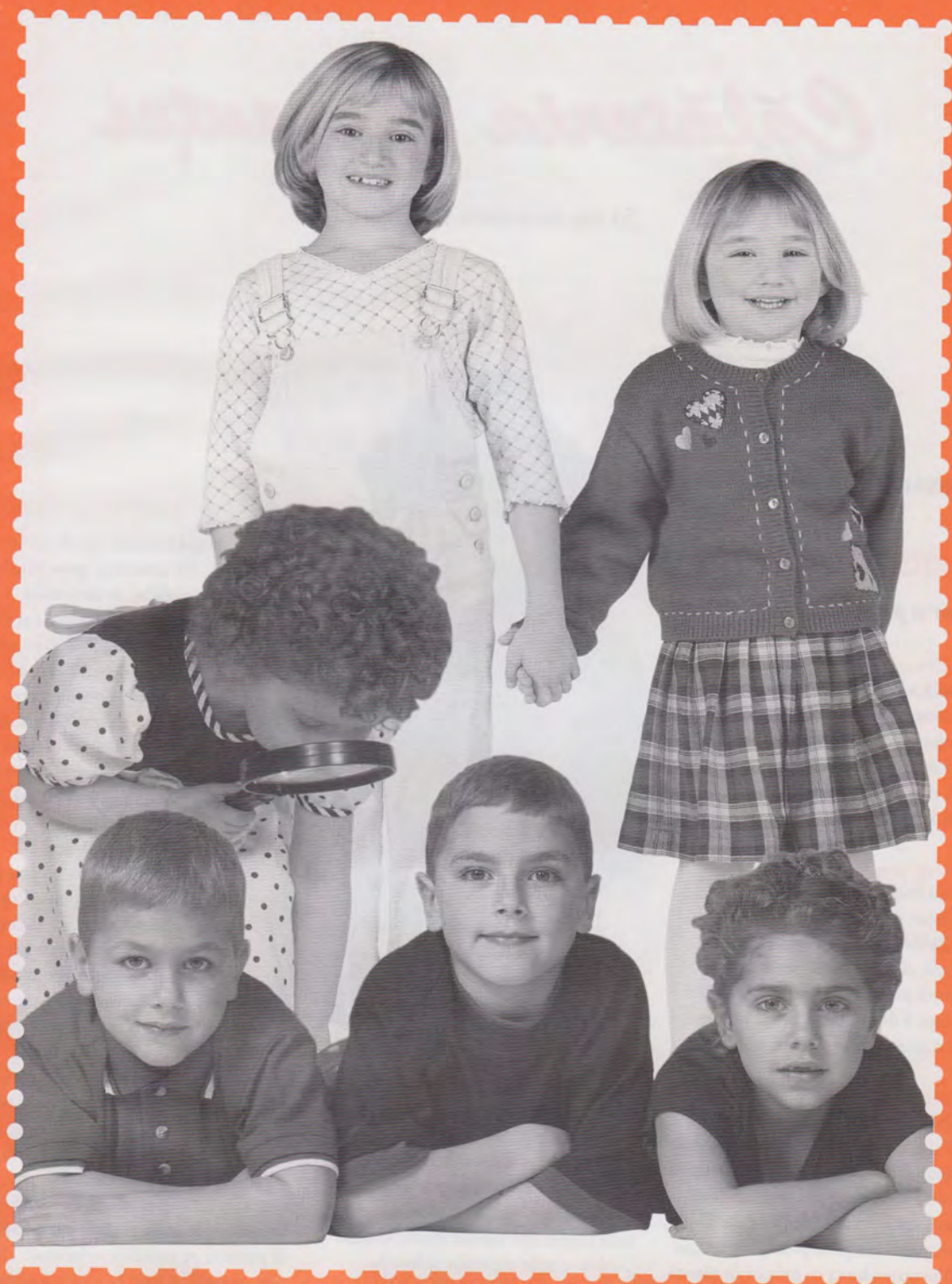
Să ne rugăm încă o dată, ca această speranță, mai de preț decât comorile Babilonului zilelor noastre, să ne lumineze calea spre tronul harului, spre alte inimi și spre casă! Amin.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Care a fost **atunci** și este și **acum** secretul speranței neînfrânte?
2. Ce influență a avut Săptămâna de Rugăciune asupra relației dumneavoastră cu Dumnezeu și cu semenii?
3. Cum v-a ajutat „Călătoria Speranței” să vă ordonați prioritățile pentru anul care urmează?
4. Ce gânduri importante ați reținut din aceste ocazii de întâlnire cu Dumnezeu?
5. Ce planuri concrete ați făcut pentru a pune în practică mesajul lui Dumnezeu, transmis în aceste ocazii?

Teodor Huțanu este președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

PRELEGERI PENTRU COPII

Călătoria speranței

Să nu renunțăm la speranță.

MARGARET TAGLAVORE

SABAT DIMINEAȚĂ

Doar o privire!

Text de memorizat:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Activitate pregătitoare

Pe o bucată mai mare de carton, scrieți cuvântul „SPERANȚĂ”. Apoi, întrebați-i pe copii: „Ce înseamnă pentru voi cuvântul acesta?” Explicați ce înseamnă speranța: a dori, a te aștepta să primești ceva; a aștepta cu nerăbdare; a anticipa.

Povestire

Ovidiu se îndreptă în grabă spre ușa școlii și o zbughi afară. Îi plăcea să simtă pe obraji aerul răcoros, proaspăt, de iarnă. Iarna era anotimpul său preferat. Erau atâtea lucruri nostime de făcut! Pământul era acoperit cu zăpadă proaspătă, tocmai bună pentru o luptă cu bulgări de zăpadă cu prietenii lui. Mama lui urma să se întoarcă de la serviciu abia peste două ore și Ovidiu avea de gând să meargă acasă împreună cu cei doi prieteni ai săi, George și Bogdan. Ovidiu locuia într-un orașel, iar școala unde învăța el era la mai puțin de un kilometru de casă. Putea să

vadă și să facă multe lucruri interesante de acasă până la școală. Acum, îi aștepta pe prietenii lui sub stejarul acela bătrân.

– Hei, Ovidiu! au strigat băieții.

George și Bogdan își pregăteau deja mici bulgări din zăpada moale. Ovidiu țâșni în spatele copacului și începu să-și facă propria grămadă de bulgări de zăpadă. Distracția se porni.

– Haideți să mergem pe lângă parc astăzi.

George își terminase bulgării și era gata să o ia din loc.

– Aha, lacul e înghețat tun și pot

să-l trec mai repede decât voi amândoi, spuse Bogdan râspicat, în timp ce își ridicară ghiozdanele și se îndreptară în direcția casei.

– Ei bine, băieți, a răspuns Ovidiu, mama a spus că lacul pare să fie un loc sigur, dar uneori aspectul poate fi înșelător. Ea mi-a spus să nu mă apropiu de lac.

– Am văzut lacul azi dimineață, și mi s-a părut că este în regulă, răspunse Bogdan.

– Hai, Ovidiu, zise George mai apăsător. Putem să mergem *pe lângă* el. Nu trebuie să alergăm *pe* el.

Ovidiu ezita. Știa ce-i spusese mama și voia să o asculte. Dar o simplă privire nu avea să-i facă nici un rău.

– În regulă! Ovidiu începu să alerge.

– Ultimul care ajunge acolo este un ou stricat.

Când băieții ajunseră lângă lac, era o priveliște minunată. Gheața de pe suprafața lui sclipea sub razele soarelui care se apropia de apus. Era într-adevăr ispititor să patineze pe suprafața sa lucioasă. De fapt, mai mulți copii își pusese rășchetele și începeau să intre pe lac.

Ovidiu, George și Bogdan priveau. Doreau așa de mult să li se alăture celorlalți acolo pe lac, dar știau cu toții că trebuia să se dea ascultare avertizării mamei lui Ovidiu. George, Ovidiu și

Bogdan aveau de ales. Puteau să asculte de doamna Marinela sau puteau să se încumete și să alerge pe lac. Deodată, cineva scoase un țipăt! „Gheața se crapă! Plecați de pe gheață!” Chiar atunci un băiat se afundă în apele reci ale lacului.

„Ajutor!” Toată lumea dorea să-l salveze pe băiatul din apă, dar gheața era prea periculoasă pentru a se putea apropia de el. Se auzea, în depărtare, sirena de la mașina pompierilor și în doar câteva minute pompierii erau acolo cu scara lor lungă, ca să-l salveze pe copilul care îngheța de frig. Băiatul a fost salvat. Ovidiu, George și Bogdan își pleacă capetele pentru o rugăciune de mulțumire.

Ovidiu i-a mulțumit lui Dumnezeu, pentru că avea o mamă înțeleaptă și iubitoare și pentru pompierii care l-au salvat pe copil de la înec. Se gândi la Domnul Isus și îi mulțumi lui Dumnezeu, pentru că L-a trimis pe singurul Lui Fiu să moară, pentru ca el să poată fi mântuit, chiar și atunci când făcea alegeri greșite.

Vă aduceți aminte de Eva, prima femeie și mamă din lume? Eva a făcut o alegere greșită. Ea s-a hotărât să arunce „doar o privire” spre acel pom interzis. În curând, Eva a fost amăgită de Satana, care era deghizat într-un frumos șarpe vorbitor. Ea a mâncat din fructul interzis și nu a ascultat de Dumnezeu. Da, Eva a păcătuit și, din cauza neascultării ei, toți oamenii trebuie să moară. În cele din urmă, ea și Adam, soțul ei, au trebuit să plece din Grădina Eden. Dar Dumnezeu a iertat-o. El i-a dat Evei *speranță*. Dumnezeu i-a dat Evei o făgăduință. I-a spus că Îl va trimite pe Domnul Isus, Fiul Său preaiubit, să moară pe pământ, ca să o salveze pe ea și pe noi toți, care am făcut alegeri greșite. Eva a mai trăit mulți ani așteptând împlinirea acestei speranțe printr-unul dintre descendenții săi. Datorită acestei făgăduințe făcute Evei, avem și noi speranța de a-L vedea pe Domnul Isus și de a fi într-o zi alături de El în cer.

Aplicație

Examinați-vă viața, și apoi întocmiți o listă cu alegerile greșite pe care le-ați făcut. Nu ați spus adevărul? Ați copiat la o lucrare? Acestea ar putea fi exemple de alegeri greșite. Apoi, faceți o listă cu biruințele pe care le-ați câștigat în săptămâna aceasta și vorbiți despre ele unui cu alții în cadrul grupeii.

Întrebări pentru discuție:

1. De ce este dificil să facem alegeri bune?
2. Ce avantaje avem în a face o alegere, dacă ne punem speranța în Domnul Isus?

Activitate pentru copii

Oferiți-le copiilor câte o foaie de hârtie și rugați-i să își facă fiecare un fulg de zăpadă, pe care să-l atârne în camera lor. Pe o parte a lui, scrieți cuvântul „SPERANȚĂ”, iar pe partea opusă, textul de memorizat (Ioan 3,16). Dacă vreți, puteți să vă împodobiți bulgărele de zăpadă cu poleială.

DUMINICĂ

Solul

Text de memorizat: „Isus a spus: 'Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi'” (Ioan 14, 1-3).

Activitate pregătitoare

Împărțiți-i pe copii în grupe de câte trei sau patru. Oferiți-le foi de hârtie și creioane colorate. Rugați fiecare grup să scrie diferite tipuri de mesageri. Ar putea să răsfoiască o carte de istorie sau să-și folosească propriile amintiri de la orele de istorie pentru a trece pe listă mesageri din Antichitate, precum solul grec, care ducea veștile despre atacuri militare etc. Împodobiți foile cu șnur sau cu panglică și expuneți-le pe toate în încăpere. Apoi, întrebați-i pe copii: „Prin ce se deosebește

felul în care sunt transmise mesajele astăzi de cel în care erau transmise cu mult timp în urmă? Ați prefera să fiți mesageri astăzi decât să fi fost în Antichitate? De ce?”

Povestire

Cosmin avea doar 12 ani, dar dorea să aibă o slujbă. Avea nevoie de atâtea lucruri, dar nu avea bani să și le cumpere. Părinții i-au spus că va trebui să câștige banii prin muncă, pentru ca să le obțină. Așa că a depus o cerere pentru un post de vânzător de ziare. Distribuia ziarul în fiecare seară și duminică dimineața și își câștiga singur banii.

– Cosmin, scoală-te! Era mama. Trebuie să ai ziarul duse până la ora 6:00.

Astăzi este duminică dimineață.

Cosmin deschise un ochi și se uită la ceas. *Ora patru dimineață! Ce îngrozitoare oră de scolare!* Apoi, se gândi la bicicleta cea nouă pe care și-o dorea, se dădu repede jos din pat și merse la garaj, unde își făcea sul fiecare ziar, le prindea cu un fir de plastic și le pune pe vechea lui bicicletă pentru a le duce la destinație.

În fiecare seară, Cosmin alerga acasă de la școală și își distribuia ziarul înainte de a-și face temele. Nu mai este nevoie să spunem că nu avea timp pentru sport sau distracție! Dar merita din plin! Acum avea un portofel nou-nouț și propriii săi bani pe care să-i pună în el.

Într-o zi, în timp ce își pregătea ziarul, Cosmin începu să citească unele dintre acele relatări. Spre surprinderea lui, cele mai multe articole conțineau **VEȘTI RELE!** Cosmin începu să gândească: *Eu sunt un mesager de VEȘTI RELE!*

Gândul acesta l-a necăjit timp de câteva zile. „Vreau să fiu un curier de **VEȘTI BUNE**”, gândea el. „Cum aș putea să fac asta?”

Cosmin își aduse aminte că o văzuse pe mama lui pregătind un ziar numit *Vestea cea Bună* pentru secțiunea Primară a Școlii de Sabat. Își aminti că o auzise pe mama lui cântând un imn care spunea: „**VEȘTEA CEA BUNĂ** este că Dumnezeu a construit o cale”.

„Asta este! Voi pune niște *VEȘTI BUNE* în fiecare ziar pe care îl voi distribui.”

Exact așa a făcut. Cosmin s-a dus la Centrul de Carte Adventist împreună cu mama lui și a încercat să caute ceva care să reprezinte *VEȘTEA CEA BUNĂ* despre Domnul Isus. Voia ca oamenii să cunoască despre Isus, Mântuitorul lor. În cele din urmă, Cosmin găsi o mică broșură pe care o putea introduce în fiecare ziar, atunci când îl prindea cu firul de plastic. Cosmin credea în Domnul Isus și spera să vină ziua când Îl va vedea. El voia să le împărtășească oamenilor din cartierul său această minunată speranță.

Un personaj din Biblie a fost, de asemenea, chemat să fie un sol al speranței pentru mulți oameni. Numele său era Moise. Îmi puteți spune ceva despre Moise?

Da! El a fost ascuns într-un coșuleț atunci când era mic. A fost crescut de fiica faraonului și a devenit un prinț adoptat. El a văzut că poporul lui era tratat rău și dorea să-l ajute. Dumnezeu l-a chemat să devină conducătorul israeliților ca să-i scoată afară din Egipt. El trebuia să-i conducă până în Țara Făgăduinței — o țară pe care o puteau numi patria lor.

A intrat Moise în Țara Făgăduinței? Nu, nu a intrat, pentru că s-a mâniat și nu a respectat instrucțiunile date de Dumnezeu. Dar chiar dacă nu a reușit să intre în Țara Făgăduinței, în Cănaanul pământesc, Moise nu și-a pierdut speranța în Dumnezeu. După moartea sa, Dumnezeu l-a înviat din mormânt pentru a fi împreună cu El în cer. Speranța lui a suferit doar o întârziere!

Domnul Isus ne-a spus că a pregătit un loc pentru noi și că va veni iarăși ca să ne ia să locuim împreună cu El. Nu lăsați să slăbească această speranță.

Aplicație

Cereți fiecărui copil să alcătuiască o listă cu lucrurile pe care le poate face pentru a fi un mesager al speranței. Invitați-i să le împărtășească unui prieten. Apoi cereți-le să facă o altă listă cu lucrurile pe care trebuie să le evite, dacă vor să le ducă altora *VEȘTEA CEA BUNĂ*.

Întrebări pentru discuție:

1. Dacă Dumnezeu te-a chemat ca să

fii un sol al speranței, de ce pregătire ai nevoie?

2. Ce calități poți să înveți de la Moise, calități care te pot ajuta să fii un sol bun?

3. Care sunt unele modalități prin care poți să le împărtășești această speranță prietenilor și vecinilor tăi, așa cum a făcut Cosmin?

Activitate pentru copii

Alcătuiește un „ziar” în care să fie numai *VEȘTI BUNE*. Puteți să-i puneți acestui ziar titlul *SPERANȚA*. Scrieți câteva știri scurte și faceți desene pentru a ilustra aceste știri.

LUNI

Adoptat

Text de memorizat: „Dumnezeu... în dragostea Lui... ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale” (Efes. 1,4,5).

Activitate pregătitoare

Încercați să găsiți o fotografie a unei familii în care există copii adoptați sau chiar să invitați o astfel de familie. Povestiți sau rugați-i pe membrii familiei respective să vorbească despre experiența lor. Întrebați-i apoi pe copii: „Poate cineva să-mi spună ce înseamnă ‘adoptat’”? Da!

Înseamnă a fi primit de bunăvoie într-o altă familie. Apoi întrebați-i: „Cum v-ați simțit dacă o familie iubitoare v-ar primi în mijlocul ei?”

Povestire

Corina se juca fericită împreună cu Mihaela, vecina sa, când sunetele unor sirene au ajuns la urechile lor.

— Trebuie să fie un incendiu, îi spuse ea Mihaelei indiferentă.

Corina și Mihaela erau așa de absorbite de păpușile lor Barbie, încât n-au observat că mașini de poliție, ambulanțe și oameni acționau la locul unui accident. La capătul drumului, tocmai avusese loc un accident în care fuseseră implicate patru mașini, iar aceasta producea o imensă blocare a circulației.

Nu după mult timp, Corina o auzi pe mama Mihaelei, doamna Clara, strigând-o insistent:

— Corina, Corina!

Doamna Clara striga pe un ton serios:

— Vino repede. S-a întâmplat ceva groaznic cu părinții tăi.

Lăsând toate lucrurile, Corina alergă până la poartă în întâmpinarea doamnei Clara. Inima îi bătea repede, iar mâinile îi deveneau reci.

Ce putea să se întâmple cu mama și cu tata? se întreba ea foarte serios.

În decurs de câteva ore, Corinei i s-a spus că mama, tatăl și fratele ei muriseră toți în accidentul acela. Ea a plâns în acea noapte până când a adormit. Ce se va întâmpla acum cu ea? Cine va avea grijă de ea? În definitiv, ea nu avea decât 7 ani!

Da, Corina rămăsese orfană! Două săptămâni mai târziu însă, unchiul Ion și mătușa Sara au venit să o ajute pe Corina să-și împacheteze lucrurile pentru plecare.

— Dar unde voi merge? întrebă Corina cu ochii plini de curiozitate.

— Te vom lua acasă cu noi, Corina. Vei face parte din familia noastră. Te vom lăsa să stai în aceeași cameră cu Gina, verișoara ta. Nu ți-ar face plăcere? o întrebă unchiul Ion cu un zâmbet de bucurie pe față.

— Te vom adopta! spuse mătușa Sara cu emoție.

— Este adevărat? exclamă Corina cu fața brăzdată de lacrimi. Mă veți iubi așa cum o iubiți pe Gina?

Și așa Corina a plecat să locuiască împreună cu unchiul Ion și cu mătușa Sara. Ei o iubeau la fel ca pe fiica lor. Ea a mers la școala generală și la liceul Bisericii

Adventiste. Toate lucrurile i se păreau noi Corinei în această școală. Felul în care vorbeau și se îmbrăcau ceilalți elevi. Modul cum se purtau. Școala avea cursuri speciale despre Biblie și toată lumea lua parte la altar dimineața, iar sâmbăta mergea la biserică.

Ce credeți că s-a întâmplat cu Corina? Da! Corina a învățat să-L cunoască pe Domnul Isus! Viața ei a început să se schimbe. Ea a devenit creștină adventistă de ziua a șaptea.

Există mulți oameni care nu-L cunosc pe Domnul Isus. Biblia o menționează pe Rahav ca fiind unul dintre aceștia. Ea nu-L cunoștea pe Domnul Isus, dar auzise despre Dumnezeu lui Israel. Atunci când regele din Ierihon a vrut să-i aresteze pe cei doi spioni din poporul Israel, ea și-a asumat riscul de a-i salva. Iscoadele îi aduseseră solia speranței, și ea o primise. Când zidurile Ierihonului s-au prăbușit, toți au fost nimiciți. Numai Rahav și familia ei au fost salvați, pentru că ea a dat ascultare instrucțiunilor iscoadelor de a lega o funie roșie la fereastră casei sale. Ea L-a primit pe Dumnezeu lui Israel. Rahav a fost adoptată în familia israeliților și a devenit un strămoș al lui David, care a fost un strămoș al Domnului Isus.

Aplicație

Întocmiți o listă cu lucruri pe care puteți să le faceți pentru a-i ajuta pe copiii care au rămas orfani. Îi puteți vizita sau puteți să vă împrieteniți cu unul dintre ei? Probabil puteți să vă rugați împreună cu ei? Le puteți da și lor din jucăriile și din hainele voastre? Arătați-le această listă pastorului vostru și instructorului Școlii de Sabat, ca să vedeți dacă ei ar putea aranja să vizitați un orfelinat.

Întrebări pentru discuție:

1. Atunci când sunteți adoptați în familia Domnului Isus, cum ar trebui să vă trăiți viața?
2. Cum îi ajutați pe orfani să dorească să fie adoptați de către Domnul Isus?

Activitate pentru copii

Puneți-i pe copii să împletească fire de lână toarsă ori de alt material de culoare roșie, pentru a face o sfoară lungă, care să le aducă aminte că Dumnezeu le poartă de grijă și acelor care nu cunosc despre El.

armată au intrat în casă. Ei au început să-l acuze pe pastorul Alex că ascunde inamici din cealaltă grupare religioasă în casa lui și că îi ajută să scape prin intermediul bisericii.

– Nu! Nu! Nu am făcut asta, răspunse pastorul Alex cu voce tare. Este o greșeală, desigur! Eu

sunt creștin!

Totul a decurs atât de rapid, încât, înainte de a-și da seama de ce se întâmplă, pastorul Alex a fost arestat și băgat la închisoare într-un oraș îndepărtat. Era departe de familie, zăcea într-o celulă umedă, murdară, plină de târătoare. Dar pastorul Alex și-a adus aminte de făgăduințele lui Dumnezeu de a-i elibera pe copiii Săi. El a continuat să se roage în fiecare zi, să se încreadă în Domnul Isus și să le vorbească despre El celorlalți întemnițați. Mai târziu, a reușit să facă rost de o Biblie pentru a studia împreună cu ceilalți deținuți.

Știți cât timp a stat pastorul Alex la închisoare? Foarte mult, mai mult de 15 ani! Dar el nu a renunțat niciodată la speranța că Dumnezeu Se află la cârmă și că îl va elibera. El i-a ajutat pe mulți deținuți să devină urmași ai Domnului Isus și au fost botezați în incinta închisorii.

Dumnezeu nu l-a uitat pe pastorul Alex. În anul 2000, el a fost eliberat din închisoare!

Vă aduceți aminte de Daniel? Vă puteți imagina cum se simțea Daniel când înfrunta multe momente dificile din viața lui? Era doar un băiat, un adolescent, atunci când a fost dus ca prizonier la Babilon. A trebuit să-și părăsească părinții și să meargă într-o țară străină, unde nu cunoștea limba sau obiceiurile oamenilor de acolo. Totul părea fără speranță! Dar Daniel l-a rămas credincios Domnului Isus. El nu a uitat ceea ce îl învățaseră părinții lui. Nu a uitat să-L cinstească pe Dumnezeu în viața sa zilnică, inclusiv prin hrana pe care o consuma. În cele din urmă, s-a constatat că Daniel și cei trei prieteni ai săi erau cei mai înțelepți din

MARTI

Eliberat în sfârșit!

Text de memorizat: „Iată, Dumnezeuul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate” (Dan. 3,17).

Activitate pregătitoare

Dați-le copiilor foi de hârtie colorată și cereți-le să scrie unele dintre încercările pe care oamenii le-au înfruntat de-a lungul vieții. De exemplu, ei sau persoane pe care ei le cunosc au fost vreodată acuzați pe nedrept de ceva ce nu au făcut? Cunosc ei pe cineva care a mers la închisoare pentru credința în Domnul Isus? Rugați-i să-și împărtășească răspunsurile unii altora. Apoi întrebați-i: „Cum vă simțiți atunci când sunteți acuzați pe nedrept și când totul pare fără speranță?”

Povestire

Într-o țară, Sri Lanka, războiul civil era în plină desfășurare. Două grupări religioase se luptau și se omorau între ele. Toată lumea era suspectată. De fapt, nimeni nu îndrăznește să iasă din casă dacă nu era absolut necesar. Chiar și creștinii care merg la biserică pentru a se închina erau suspectați.

Într-o seară, tânărul pastor Alex era acasă, unde își pregătea predica pentru serviciile din Sabat, când s-a auzit o bătaie puternică la ușa lui.

– Deschide! au strigat cei de afară. Deschide!

Toate persoanele din casă au stat împreună speriate în timp ce pastorul Alex a deschis ușa. Câțiva oameni îmbrăcați în uniforme de poliție și de

Babilon. Dumnezeu i-a dat înțelepciune ca să interpreteze visul împăratului Nebucadnețar. Daniel a fost avansat ajungând ministru pentru mulți ani sub acest împărat puternic.

Încă o dată, atunci când a fost acuzat pe nedrept și aruncat în groapa leilor, Daniel a putut să spună neclintit: „Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău” (Dan. 6,22).

Daniel a trăit până la o vârstă înaintată, slujind sub trei împărați. Rezistența și încrederea lui în Dumnezeu i-au înfrânt în cele din urmă pe vrăjmașii săi, și Daniel a fost pus în cea mai înaltă poziție din Babilon.

MIERCURI

Speranța Mariei

Text de memorizat: „Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele *Isus*, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1,21).

Activitate pregătitoare

Aduceți un coșuleț de copil plin cu lucruri necesare pentru copilași. Rugați-i pe copii să le identifice și spuneți la ce se folosește fiecare dintre ele. Vorbiți despre emoția de a mai avea un frate sau o soră mică. Apoi, adresați-le întrebarea: „Ce pregătire a făcut mama voastră înainte de a-l naște pe copilul?”

Povestire

(Părinți și instructori – Citiți Luca 2,1-16 și Luca 1,26-35 înainte de a prezenta prelegerea de astăzi.)

Căți dintre voi aveți acasă un bebeluș? Copiii mici sunt deosebiți, nu-i așa? O dată pe an, lumea își îndreaptă atenția către un copilăș cu totul special. Poate cineva să-mi spună cine este acest copilăș? Da! Este Pruncul Isus. Astăzi, dorim să ne îndreptăm atenția către Maria, mama Pruncului Isus. Biblia ne spune că Gabriel, un înger de la Dumnezeu, a fost trimis să-i spună Mariei că Îl va naște pe Pruncul Isus (Luca 1,26-35). Maria nu era căsătorită, iar acesta urma să fie primul

ei copil. Credeți că i-a fost teamă? Eu cred că a fost surprinsă și i-a fost teamă. Îngerul i-a spus Mariei să nu se teamă – ea fusese aleasă de Dumnezeu, iar pruncul ei va fi cu totul deosebit. Îngerul i-a spus Mariei să-i pună copilului Numele „Isus”. Știți ce răspuns i-a dat Maria îngerului? Da! Ea a spus că este roaba Domnului și că va face tot ce-i va spune îngerul să facă.

Maria era atât de fericită, pentru că fusese aleasă ca să-I slujească lui Dumnezeu și să aibă un copilăș special, pe care să-L cheme Isus. În Luca 1,46-55, se spune că Maria a fost atât de fericită, încât L-a laudat pe Dumnezeu cu glas tare, pentru ca toți să audă. Știți de ce era Maria așa de entuziasmată? Pentru că știa că Isus va fi Mântuitorul lumii. Dumnezeu o alesese pe ea ca să aibă grijă de Cel care urma să ne mântuiască pe noi toți de cel rău, de Satana.

Maria a făcut tot ce i-a cerut Dumnezeu să facă. A avut grijă într-un mod cu totul special, de micul Isus și L-a învățat să-L iubească și să-L cinstească pe Dumnezeu și să-i iubească pe cei din jurul Său. Ea L-a văzut crescând și ajungând bărbat, și L-a lăsat să plece atunci când Și-a început misiunea de a-i învăța și vindea pe cei din jurul Lui. Maria a fost întotdeauna conștientă de identitatea lui Isus și de misiunea Sa pe acest pământ.

Copii, în Biblie există multe istorisiri despre viața Domnului Isus pe acest pământ. Poate cineva să-mi spună ce s-a întâmplat cu Domnul Isus? (Lăsați-i pe copii să răspundă.) Da, oameni răi L-au omorât și L-au pironit pe cruce, ca să moară. Cum credeți că s-a simțit Maria? I s-a frânt inima. Chiar dacă știa că Domnul Isus venise aici pentru a mântui lumea de cel rău, i s-a frânt totuși inima. Maria era tot mama lui Isus. Dar ea a crezut făgăduințele lui Dumnezeu și știa că Dumnezeu este mai puternic decât Satana.

A rămas Domnul Isus mort? Nu! Isus a înviat și, atunci când a ieșit din mormânt, El a sigilat speranța cerului pentru noi, toți care credem în El. Maria, mama Lui, a cântat desigur cu bucurie când a aflat că Fiul său, Domnul Isus, l-a înfrânt pe cel rău, pe acela care produce moartea.

Dragostea Domnului Isus pentru noi înseamnă speranță! Isus ne așteaptă în cer, acolo unde El este Împăratul.

Aplicație

Alcătuți o listă cu nume ale unor persoane care au de înfruntat încercări chiar în momentul de față și rugați-vă pentru fiecare dintre ele. Poate că unele sunt la închisoare pentru credința lor. Poate că un unchi de-al vostru nu a putut să-și găsească o slujbă, pentru că a refuzat să lucreze în Sabat. Poate că un prieten se află pe patul de moarte, fiind bolnav de cancer. Faceți-vă un obicei din a vă ruga de două-trei ori pe zi.

Întrebări pentru discuție:

1. De ce este important să păstrăm un spirit încrezător în momente dificile?
2. În ce fel poate o persoană care trece prin încercări și dificultăți să-și rămână credincioasă lui Dumnezeu?
3. Dacă ai fi judecat greșit sau acuzat pe nedrept, cum ai trata această situație?

Activitate pentru copii

Scrieți un jurnal de rugăciune cu nume de prieteni care trec prin dificultăți și rugați-vă pentru ei. Trimiteți o vedere unei persoane aflate în necaz pentru a-i spune că vă rugați pentru ea. Decupați o inimă din hârtie colorată în roșu și, pe o parte a ei, scrieți un text care să inspire speranță, iar pe cealaltă, puneți o imagine cu Domnul Isus.

Aplicație

Scrieți trei lucruri pe care ați putea să i le spuneți unui prieten sau vecin despre speranța voastră în Domnul Isus. Ați vrea, poate, să vorbiți despre iubirea Lui pentru toți oamenii? Sau despre faptul că El vine iarăși? Faceți-vă timp ca să-i căutați pe acei prieteni și să vorbiți cu ei.

Întrebări pentru discuție:

1. Există vreo altă modalitate prin care Dumnezeu putea să ne mântuiască, în afară de aceea de a fi îngăduit ca Domnul Isus să moară?
2. Ce înseamnă pentru noi învierea Domnului Isus?

Activitate pentru copii

Puneți pe fiecare copil să facă o cruce simplă, ca un semn de carte pe care să-l țină în Biblia lui. Cereți-le copiilor să scrie, pe crucea lor, cuvintele „SPERANȚĂ”, orizontal, și „IUBIRE”, vertical.

JOI

Pavel: Transformat dinăuntru în afară

Text de memorizat: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5,17).

Activitate pregătitoare

Aduceți câteva decupaje din ziare, referitoare la doi adolescenți care au fost condamnați, și arătați-le copiilor. Puneți pe copii să identifice faptele rele pe care le-au făcut cei doi. Apoi, cereți-le să scrie câteva mijloace prin care i-ar putea ajuta pe acești adolescenți condamnați să-și schimbe obiceiurile rele. Cine ar putea să ajute?

Povestire

Cătălin aștepta cu nerăbdare să meargă la Liceul „Mihai Viteazul”. Se mutase de la o mică școală de țară la oraș, unde tatăl lui găsisese o nouă slujbă. Orașul este întotdeauna mai bun. Cel puțin așa gândea Cătălin. Viața la oraș ar fi mai interesantă, fiindcă ar putea face o mulțime de lucruri distractive.

Și-a făcut mulți prieteni la Liceul „Mihai Viteazul”, iar ei l-au învățat multe lucruri interesante, pe care el nu le văzuse sau nu le încercase niciodată. Desigur, petrecerile erau grozave, și el chiar încercă niște bere. Ajungea și el om mare, era în regulă!

Într-o după-amiază, în timp ce își punea lucrurile în ghiozdan pentru a merge acasă, îl strigă Alex, prietenul lui.

– Hei, Cătălin, vrei să faci ceva deosebit astă seară? îl întrebă acesta ademenitor.

– Ce lucru deosebit? răspunse Cătălin cu o privire plină de curiozitate.

– Vino să vezi tu singur – ne întâlnim în același loc, îi aminti Alex și țâșni afară pe ușă.

În noaptea aceea, cei cinci „mușchetari”, așa cum își spuneau ei, s-au întâlnit ca să încerce un drog foarte nociv numit „viteză” [un drog excitant, amfetamină sau methedrine]. La început, au crezut că este ceva captivant și distractiv.

Multe alte nopți au fost petrecute cu încercarea altor droguri care le fuseseră date.

După șase luni, Cătălin ajunsese atât de dependent de aceste droguri, încât începu să fure banii părinților săi ca să și le cumpere de la negustori ambulanti din apropierea școlii. În curând, notele lui de la școală scădeau zi după zi, și el a început să lipsească de la ore de mai multe ori pe săptămână. Lui Cătălin și lui Alex li s-a dat un termen de încercare. Într-o noapte, cei doi băieți chiar au jefuit un magazin și au plecat de acolo cu sute de dolari.

Delictele nu sunt profitabile. În curând, ei au fost arestați și puși sub acuzare la tribunal. Au fost trimiși la un centru de detenție pentru tineri, cu scopul de a li se acorda un ajutor special. Acela a fost locul unde l-au întâlnit pe Mircea, un psiholog-consilier creștin, care le-a făcut cunoștință cu Domnul Isus. Doar Isus îi putea ajuta să-și schimbe obiceiurile păcătoase. Au avut o mulțime de timp pentru a citi cărți care să le inspire gânduri bune și pentru a studia Biblia.

Un an mai târziu, a sosit ziua fericită, în care Cătălin și-a predat viața Domnului Isus. Știa că nu va fi ușor, dar era convins că „pot totul în Hristos, care mă întărește” (Fil. 4,13). Într-adevăr, Cătălin se simțea ca un om nou. Fusesse transformat dinăuntru în afară!

În mod similar, atunci când s-a întâlnit cu Isus pe drumul spre Damasc, Saul și-a predat viața Domnului. El a devenit apostolul Pavel. În loc să-i persecute pe creștini, Pavel a ajuns un om transformat când și-a predat viața Domnului Isus. Pavel a constatat că speranța în Isus Hristos este entuziasmantă, și aceasta i-a schimbat misiunea și scopul pentru viață. El nu se mai gândea la ambiții egoiste. Nu avea nici o preocupare pentru faimă și popularitate printre prieteni.

Atenție! La început, mulți creștini din biserica erau suspicioși cu privire la Pavel. Era el cu adevărat tristat pentru păcatele lui? Poate era doar o farsă pentru a fi omorâți mai mulți creștini. Dar, cum Pavel s-a angajat să lucreze împreună cu ceilalți apostoli și credincioși timp de câțiva ani, în cele din urmă, au fost convinși că fusese adevărată convertirea lui. El ardea de zel pentru Isus Hristos și a făcut câteva călătorii misionare în Asia Mică pentru a predica această speranță a mântuirii.

Pavel a suferit o mulțime de greutăți pentru Domnul Isus, dar nu le-a băgat în seamă. În loc de aceasta, a continuat să-i încurajeze pe creștinii de pretutindeni să „vă purtați sarcinile unii altora” (Gal. 6,2), să fie uniți ca unul singur în Hristos Isus. Viața și lucrarea lui Pavel au înălțat speranța că „acum, Hristos a înviat din morți” (1 Cor. 15,20) și că noi trebuie să „alerg[ăm] spre țintă, pentru premiul chemării crești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Fil. 3,14).

Aplicație

Oferiți-vă în mod voluntar să dați mărturie, în biserică sau în grupa Școlii de Sabat, despre felul în care Domnul Isus și-a transformat viața după ce ai făcut alegerea de a-L urma. Împărtășiți-i unui prieten de la școală bucuria și speranța pe care le aduce credința în Domnul Isus.

Întrebări pentru discuție:

1. Dacă ajungi transformat prin Domnul Isus, înseamnă aceasta că nu vei mai avea necazuri?

2. Să presupunem că o persoană ți-a spus următorul lucru: „Am încercat de multe ori să mă las de fumat, dar nu am avut succes”. Tu ce i-ai spune? Cum poți ajuta această persoană să descopere speranța în Domnul Isus?

Activitate pentru copii

Rugați-le pe mamele voastre ori pe instructorii de la Școala de Sabat să vă ajute să planificați un eveniment special pentru un prieten sau o prietenă care L-a primit pe Domnul Isus. Împodobiți camera cu desenele și cu decupajele voastre. Pregătiți suficientă mâncare. Invitați persoana respectivă să spună o schimbare pe care Domnul Isus a ajutat-o să o facă în viața sa după ce L-a primit pe El.

VINERI

Speranța lui Ioan

Text de memorizat: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou... Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, nouul Ierusalim” (Apoc. 21,1.2).

Activitate pregătitoare

Arătați poze ale unor copii cu handicapuri. Puneți-i pe copii să identifice diferitele tipuri de handicapuri: pierderea auzului, lipsa vederii, pierderea darului vorbirii. Apoi întrebați-i: „Cum v-ați simți dacă ați avea un handicap fizic? Cum ați trata situația aceasta la școală și în locuri publice?”

Povestire

Valentin stătea în scaunul lui cu roțile aproape de fereastra dinspre apus. Razele calde ale soarelui se îndepărtau în grabă, trecându-i peste picioare. Afară era răcoare, dar lui Valentin îi țineau de cald soarele și plăpumioara de pus pe genunchi

pe care i-o dăduse mătușa Maria. Îi plăcea să stea la fereastră și să se uite cum copiii urcă în autobuze după ore.

Totul era tăcut în casă. Valentin era singur. Amândoi părinții lui erau plecați la serviciu, iar sora lui mai mare nu se întorsese încă de la școală. Valentin avea 10 ani și, în cea mai mare parte a timpului, putea să se îngrijească bine el singur. Învățase să-și conducă scaunul cu roțile motorizat, iar casa era construită în așa fel, încât el putea să meargă aproape oriunde voia. În timpul anului școlar, avea ore cu un profesor de la școală în fiecare după-amiază, între orele 1:00 și 3:00. Deși el avea picioarele deformate din cauza poliomielitei, mintea lui Valentin era strălucitoare și el învăța repede. Familia lui nu locuia lângă o școală a bisericii, iar părinții săi nu doreau ca Valentin să meargă la școala publică din orașul lor. Sperau că-i va putea înscrie pe Valentin și pe sora lui la școala bisericii și căutau o soluție la problema transportului. Dar între timp, stând mai mult acasă, Valentin se simțea singur uneori.

Deși nu putea să meargă, Valentin Îl iubea pe Dumnezeu. El și-a acceptat invaliditatea, fără să se certe cu Dumnezeu. Valentin avea încredere în Dumnezeu și știa că El îl va folosi ca pe o mărturie pentru toți cei din jurul său. Știa, de asemenea, că, într-o zi, va merge la cer pentru a trăi alături de Dumnezeu și de Domnul Isus. Știa că, în ziua aceea, va fugi ca vântul și va alerga după puii de leu, când se vor juca cu el. Valentin păstra în inima lui această speranță pe care toți o avem: Domnul Isus a murit ca să ne salveze și ne va lua ca să trăim împreună cu El în cer.

Vă aduceți aminte de Ioan cel iubit, unul dintre ucenicii Domnului Isus? Și el se afla singur pe insula Patmos. Fusese trimis acolo, pentru că predica nădejdea mântuirii. Dar Ioan nu s-a descurajat, pentru că Domnul Isus i S-a arătat ca să-i întărească speranța în El și în biserică. Lui i-au fost date multe viziuni despre a doua venire a Domnului Isus, despre cerul cel nou și pământul cel nou, unde „[Dumnezeu] va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apoc. 21,4).

Apostolul Ioan a simțit o mare mângâiere atunci când înregistra toate

aceste solii frumoase pe care i le-a dat Domnul Isus. Putem fi siguri că această speranță, de a ne întâlni iarăși cu Domnul Isus pe Noul Pământ, va fi realizată în curând.

Aplicație

Rugați-le pe mamele voastre să vă ducă în vizită la un spital de copii. Vorbiți cu diferiți copii despre speranța venirii Domnului Isus și a cerului. Dacă este posibil, dați-le un CD cu povestiri biblice și încurajați-i să le asculte.

Întrebări pentru discuție:

1. Să presupunem că un alt copil ar pune următoarea întrebare: „Dacă există Dumnezeu, de ce nu m-a ajutat El să văd?” Voi ce i-ați răspunde?
2. Cum puteți să manifestați o atitudine pozitivă și să fiți optimist?
3. Ce lucru v-ar plăcea să faceți atunci când veți ajunge în cer?

Activitate pentru copii

Puneți-i pe copii să facă un desen inspirat din povestirea de astăzi. Lăsați-i să vă dea desenele, apoi așezați-le pe un perete. De asemenea, puneți-i să decupeze o inimă din hârtie și scrieți, pe o parte: „Dumnezeu este iubire”, iar pe cealaltă: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu”.

SABAT DIMINEAȚĂ

Isus, Speranța noastră cea vie

Text de memorizat: „Isus a spus: 'Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi spus, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi'” (Ioan 14,1-3).

Activitate pregătitoare

Puneți din timp câteva „bunătăți” [poate niște fructe] într-un loc mai ferit. Apoi, dați-le copiilor două minute ca să le caute. Când s-a împlinit timpul, adunați-vă toți și vorbiți despre ceea ce au descoperit. A găsit fiecare cel puțin un lucru? Apoi întrebați-i: „V-a fost ușor să le căutați? Cum vă simțeai atunci când căutați acele bunătăți și nu găseai niciuna? Cât de serioși ați fost în a le căuta?”

Povestire

„I-S-U-S al meu. Eu iubesc cel mai mult acest nume! El a murit pentru mine, El a-nviat iarăși, I-S-U-S al meu!” Ați putea să-i auziți pe copiii de la grupa de Primară cântând cu toată inima un cântecel care să exprime acest mesaj. [„Un veșnic prieten am, Isus e-al meu! Rău fără El eram, Isus e-al meu! El chiar mi-a mântuit sufletu-mi obidit. Cu El sunt fericit, Isus e-al meu!” – *Flori de lăcrămioare*, nr. 78]

Robert intră în grabă pe ușa bisericii, în timpul Școlii de Sabat. Se afla ca vizitator pentru prima dată în această biserică. Avea amintiri vagi, căci auzise despre Domnul Isus cu mulți ani în urmă. Acum viața lui era o dezordine și el căuta ceva care să contribuie la îmbunătățirea ei. Fusese invitat de multe ori să viziteze Biserica Adventistă de ziua a șaptea, aflată nu departe de locuința lui, dar până astăzi nu răspunsese acestei invitații. Merse în urma diaconului, la o grupă specială pentru vizitatori adulți. Îi era puțin teamă, dar venise până aici și nu putea să se întoarcă acum.

„Poftiți!” Persoana jovială care i se adresa era, desigur, instructora. „Suntem așa de bucuroși pentru că ați venit în mijlocul nostru!” Îi înmână o Biblie și o carte mai mică și el înțelese că despre acestea vorbeau membrii grupei. „Numele meu este Tamara. Noi studiem din Evanghelia după Matei, capitolul 1, începând cu versetul 18. Veți găsi pasajul acesta la pagina 923. Studiem viața Domnului Isus și începem cu nașterea Sa.”

Sora Tamara îi înmână lui Robert un cartonaș și îl rugă să le dea numele, adresa și numărul lui de telefon. El se așeză lângă un bărbat cam de vârsta lui și se pregăti să asculte. Nu avea nici o intenție de a face cunoscut cuiva de ce se află aici, și aștepta să vadă ce spun ceilalți. Găsi pagina 923 și începu să citească. Minte

ii fu inundată de amintiri. Își aduse aminte de copilăria sa și de povestirile biblice pe care le învățase de la mama lui. Își aduse aminte că, pe timpul acela, mergea la biserică împreună cu mama și cu tatăl lui și își aminti că era prezent la Școala Biblică de Vacanță. Cum de ajunsese el atât de departe de lucrurile care fuseser învățate în copilărie?

Când se despărți de grupa Școlii de Sabat, Robert luă cu el Biblia oferită de sora Tamara. Rămase la serviciul divin de predică și, când se îndrepta spre ieșire, o întâlni iarăși pe sora Tamara. „Robert?” spuse ea și își puse mâna pe brațul lui. „Ai vrea să rămâi cu noi la o masă delicioasă pregătită pentru oaspeții noștri?” El ezita. „Păi...” Sora Tamara îl întrerupse. „Ești bine venit! Vino; dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu Mihai și Larisa.”

În curând, „mersul la biserică” ajunsese iarăși să facă parte din viața lui Robert. El se bucura de noii prieteni pe care și-i făcuse. Îi făceau plăcere pastorul și predicile pe care le auzea în fiecare săptămână. Mai ales ținea mult la sora Tamara, care părea să fie o persoană așa de caldă și de prietenoasă. Îi plăceau cântările, care îi dădeau atâta pace și încurajare. Dar lucrul de care se bucura cel mai mult era să audă, să studieze și să învețe despre Domnul Isus, Mântuitorul și Prietenul lui cel mai bun.

Când instructora de la secțiunea Primară a Școlii de Sabat a solicitat voluntari care să ajute la programul de Paște al copiilor, Robert a răspuns la acest apel. El era talentat la pictură. Ajută la construirea decorului și de multe ori rămânea ca să-i vadă pe copii repetând povestirea Paștelui. Partea cea mai fascinantă pentru Robert este atunci când Domnul Isus iese din mormânt, iar corul de copii cântă despre biruința Lui asupra morții. Robert studiasse despre răstignirea și îngroparea Domnului Isus, dar acestea nu îl mișcaseră până acum, când și-a dat seama că Isus a murit pentru el. Nu conta ce fel de viață trăise, Domnul Isus îl iubea încă la fel de mult. Lui Robert i se umpleau ochii de lacrimi de fiecare dată când îi auzea pe copii cântând. I se umplea inima de speranță, știind că Isus pregătise un loc în cer pentru el.

În ziua în care a avut loc programul de Paște, Robert se așeză mai în spate. Putea să-i vadă și să-i audă pe copii, dar nu voia ca alții să vadă că el este emoționat. Inima îi era plină de iubire

pentru Isus, Mântuitorul său. Robert știa că Dumnezeu îi iertase păcatele, pentru că Domnul Isus murise pentru el. Și, datorită acelei morți, Robert știa că Dumnezeu îl va ierta întotdeauna atunci când îl va ruga. Acesta era darul lui Dumnezeu pentru el!

Robert se ridică în picioare și merse în față atunci când pastorul a întrebat dacă există persoane care vor să-și predea inima Domnului Isus. I s-a umplut inima de iubire, pace și speranță. Găsise acel „ceva” pe care îl căuta în viața lui.

Da, Isus a murit pentru fiecare dintre noi. Viața Sa nu a avut nici un fel de păcat. El a venit bucuros ca un prunc mititel și a trăit aici așa cum trăim noi. În curând, El vine iarăși pe acest pământ, ca să-i ia pe toți cei care Îl iubesc să locuiască împreună cu El în cer. Domnul Isus este speranța noastră cea *vie!* Ai vrea să-I predai Lui inima ta astăzi?

Aplicație

Scrieți-vă numele pe cartonașul pentru decizie, arătând că vreți să-L urmați pe Isus, care vă dă speranță. Cântați împreună imnul „Eu m-am decis să-L urmez pe Isus” [probabil melodia „Palate în ceruri” în limba română]. Aduceți la cunoștință părinților voștri și pastorului că doriți să fiți botezați și să fiți un copil al Domnului Isus.

Întrebări pentru discuție

1. Dacă noi continuăm să trăim o viață păcătoasă, cum putem face o schimbare radicală ca să-I răspundem Domnului Isus?
2. Dacă găsești bucurie și pace în Domnul Isus, Speranța cea vie, cum poți să-i ajuți în mod deliberat pe alții să afle despre această Speranță?

Activitate pentru copii:

Părinți, ajutați-i pe copii să învețe și să cânte imnul „Către cer un dor mă trage” din *Imnuri creștine* nr. 438 sau un alt cântec despre a doua venire a Domnului Isus. Copiii să o întrebe pe instructora de la Școala de Sabat dacă pot să-l cânte împreună cu ceilalți copii din grupa lor.

Margaret Taglavore
este director al
Departamentului Slujirea
Copiilor, Uniunea de
Sud-Vest, Texas, S.U.A.

MINUTE DE LINIȘTE ÎN VIAȚA TA...

PENTRU UN PLUS DE CREDINȚĂ

RADIO VOCEA SPERANȚEI

WWW.RVS.RO

STĂTII DE PROPRIETATE

BUCUREȘTI	94.20 MHz	07.00 - 13.00
BRAȘOV	94.60 MHz	05.00 - 09.00; 13.00 - 17.00
CONSTANȚA	104.40 MHz	19.00 - 05.00
TIMIȘOARA	89.70 MHz	21.00 - 23.00
CLUJ	88.30 MHz	15.00 - 17.00; 21.00 - 03.00
PETROȘANI	96.00 MHz	24 ore
SUCEAVA	102.70 MHz	02.00 - 14.00
CÂMPULUNG MUSCEL	100.60 MHz	24 ore

STĂTII DE PROPRIETATE

BISTRIȚA	1602 AM	24 ore
BOTOȘANI	1485 AM	24 ore
ROȘIORI DE VEDE	107.10 MHz	24 ore

SATELIT

SIRIUS AT 5 DEGREES EAST
 FREQUENCY: 12697
 (VERTICAL POLARIZATION)
 SYMBOL RATE: 14685
 FEC: 3/4 24H

COLABORARI

AIUD	88.30 MHz
BĂLCEȘTI	92.00 MHz
BĂRLAD	103.30 MHz
CĂLĂRAȘI	101.10 MHz
DRĂGĂȘANI	98.60 MHz
FETEȘTI	91.70 MHz
HOREZU	95.10 MHz
MEDIAȘ	88.10 MHz
OCNA MUREȘ	97.40 MHz
PIATRA NEAMȚ	92.00 MHz
PITEȘTI	105.70 MHz
TURDA	89.90 MHz
VASLUI	107.20 MHz